

PÅ FÄRLIG STRÅT

AF E. GRAEF

MED ILLUSTRATIONER
AF D. LJUNGAHL

PRIS
1,25

• STOCKHOLM • BOKFÖRLAGET SVITHIODS • FÖRLAG •

PÅ FARLIG STRÅT

EN UNG TYSKS ÄFVENTYR I NORRA AMERIKA

BERÄTTADE

AF

E. GRAEF.

ÖFVERSÄTTNING.

TECKNINGAR AF D. LJUNGDÄHL.

STOCKHOLM 1904
WILHELMSSONSBOKTRYCKERI-A.-B.

I.

Stolt och majestätisk låg Hamburgerångaren Kejsarörnen i Elbes hamn. Där utvecklades nu samma rastlösa verksamhet, som städse råder strax före en ångares affärd. Passagerarna sprungo beskäftigt om hvarandra, och de, som följt anhöriga och vänner för att tillvifta dem ett afsked, trängdes på landgången för att hinna undan, innan fartyget skulle lägga ut från kajen. Kejsarörnen var destinerad till New-York, dit den skulle frakta styckegods. Lasten var nedstufvad i lastrummet, och en tjock rök — ett säkert tecken till snar affärd — framvällde ur fartygets båda skorstenar.

Den tjocka röken och den regndigra luften kommo allt att synas grått, tungt och dystert. Det var ett väder, som man allt för väl känner till i Hamburg, ett väder, särskildt ägnadt att försvåra afskedet från hemmet.

På afstånd från de öfriga stod en ung man lutad mot relingen och tankfullt stirrande på omgifningen; stora tårar runno öfver hans kinder.

»Hallå, Frits Hübner, hvad gör ni här? Tror ni, att ni har fått hyra för att stå här overksam? Det duger inte, min gosse! Rör på er, det är ännu mycket att göra, innan Kejsarörnen kan lämna hamnen!»

Ett ögonblick tycktes Frits Hübner — så hette den unge mannen — helt förskräckt öfver det hårda tilltalet från en man, hvars dräkt visade, att han var styrman på ångaren, men snart fattade han sig och sade:

»Förlåt, om jag ett ögonblick försummade mitt arbete, det skall ej ske vidare. Afskedet från hemmet . . .»

»Prat!» afbröt honom styrmannen. »Hvad är det för sentimentalt nonsens! Sannerligen står inte karlen här på Kejsarörnen, det vackraste skepp, som nånsin plöjt oceanen, och lipar därför att det bär af!»

»Jag tänkte på mor och syster.»

»Angår mig ej! Men det angår mig, att ni är ombord som lättmatros och skall göra er plikt som alla andra, annars är det snart slut med vänskapen. Marsch till arbete nu!»

»Gamle sjöbjörn!» mumlade Frits mellan tänderna, i det han kastade en förargad blick på styrmannen; men han sällade sig emellertid till kamraterna för att hjälpa dessa stufva undan resgodset.

Snart var allt klart. Klockan ringde och manade alla dem, som ej skulle med, att lämna fartyget. Inom kort var detta tomt, och efter några minuter var det jämförelsevis lugnt ombord. Med en gäll hvissling tillkännagaf nu den lilla bogserångare, som skulle bogsera Kejsarörnen ur hamnen och nedför Elbe, sin ankomst. Matroserna fattade skickligt den tross, som från bogseraren kastats till dem, och lade fast. Undertiden ankom lotsen, som skulle föra ångaren mot hafvet förbi de många farliga sandbankarne vid nedre Elbe. Kaptenen var uppe på däck och befallde, att ankaret skulle lyftas.

Kejsarörnen rörde sig långsamt framåt. Matroserna tillviftade de kvarvarande vännerna och släktingarna de sista hälsningarna, och snart var det stolta skeppet försvunnet.

Matroserna hade nu för en kort stund ro. De flesta af dem stodo vid ångarens reling och betraktade stranden. Frits Hübner hade slagit sig ned i fören på en tågrulle. Han var helt ung, knappast tjugo år, och hade ett friskt präktigt utseende. Men ett drag af bitterhet, kanske framkalladt af afskedet från hemmet, störde något den unge mannens vackra ansikte.

En annan matros låg utsträckt på däck bredvid honom. Denne var minst tio år äldre, var kraftigt, undersätsigt byggd och lyssnade med listig blick på Hübners ord:

»Jag säger dig, Wilhelm Wolter, att det var orätt af mig att ge efter. Det hade varit bättre att stanna hos mor och syster, som nu äro utan stöd».

»Tror du det», inföll kamraten. »Jag tror tvärtom, att du och de dina skulle svultit ihjäl, om du stannat i Hamburg.»

»Så illa var det väl ändå ej! Jag hade ju min säkra plats, och om lönen också ej var så stor, så skyddade den oss likväl för nöd. Våra anspråk voro så små.»

»Men du har ju ofta berättat mig, hur du måste arbeta från tidigt på morgonen till sent på aftnonen och ändå bara förtjänade det nödortfigaste. Genom att följa med mig, skall du snart få så mycket pengar, att du, din mor och din syster kunna lefva sorgfritt i hela ert lif.»

»Men säg mig då, hvad det egentligen skall bli af!» sade Hübner och såg forskande på kamraten. »Sedan den sista resan omger du sannerligen både mig och dig med så mycken hemlighetsfullhet, att jag visst inte skulle ha följt dig, om jag inte i många år vetat, att du är min vän!»

»Nå, låt det då tills vidare vara nog därmed», svarade Wolter, »jag kan inte nu förklara något för dig.

Hvad jag hittills har lofvat dig, har jag hållit, och resten skall du få veta sedan!»

»Du har skaffat mig plats på detta skepp, där jag ej har rätt att vara, jag har fått hyra som lättmatros, ehuru jag»

»Tyst med den saken!» afbröt honom Wolter samt reste sig och såg sig omkring. Men då han ej såg någon af kamraterna i närheten, fortfor han i dämpad ton: »Du är här på min rekommendation; jag står väl hos kapten, och för min skull har du blifvit lättmatros, fastän du ej har en aning om hvad en sådan är. Men kom ihåg, att det är ingen som vet den saken utom vi båda, inte ens kapten, och ingen behöfver heller veta det. Hittills har jag hjälpt dig, och jag skall också göra det allt framgent, men du måste vara tyst som muren.»

Wolter lämnade nu vännen, som satt kvar i sorgsna tankar.

Ångaren hade emellertid kommit så långt som till Cuxhaven, och hafvet utbredde sig för hans blickar.

Kort därpå släppte Kejsarörnen bogserångaren och plöjde med egen ånga vågorna. Efter några timmar drejade den bi för att aflämna lotsen, som hittills fört befälet. Från detta ögonblick var ångaren åter fullkomligt lämnad åt kaptenen och styrmannen, hvilka båda gjorde sin skyldighet för att föra den välbehållen till dess bestämmelseort.

Gynnad af det härligaste väder, hade Kejsarörnen haft en snabb och lycklig öfverfärd, och vi återfinna den nu i New-Yorks hamn, där besättningen var i full fart med att lossa lasten.

Äfven Hübner och Wolter måste röra duktigt på spelet, ty innan aftonen skulle ångaren vara aflastad. Kaptenen hade så befallt och lofvat manskapet två eller tre fridagar, innan ny last skulle tagas om bord.

Wolter knogade i sitt anletes svett på de tunga balarna. En och annan gång stannade han, hvilade och pustade. Men då han kastat en blick på lastrummet, klarnade hans ansikte mer och mer, allt efter som lasten minskades.

Slutligen var allt färdigt. Det var ännu ej sent, och en del af besättningen hade gärna gått i land, men styrmannen, som i kaptenens frånvaro förde kommando ombord, förbjöd dem att lämna fartyget, innan kaptenen återkommit och gifvit permission. Folket knotade, men måste finna sig. Det var ännu för tidigt för att gå till kojs, och aftonen var för skön att sofva bort; matroserna slog sig därför ner i små grupper på däck.

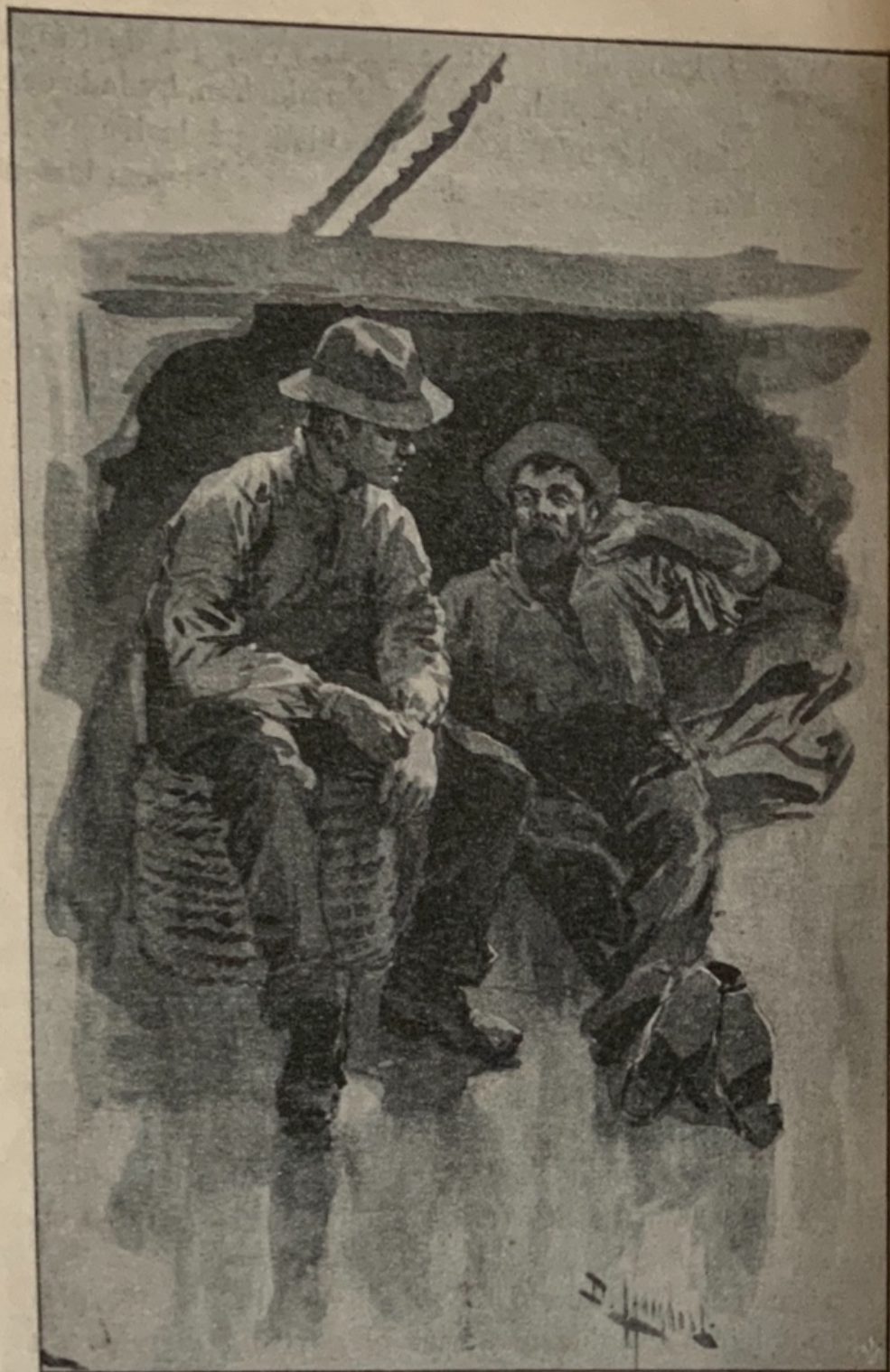
Äfven våra båda bekanta, Wolter och Hübner, hade tagit plats bland de andra. Men Wolter reste sig snart och gjorde ett tecken åt Hübner att följa med samt aflägsnade sig med honom. Ganska länge gingo de sedan fram och tillbaka på däck och språkade om likgiltiga ting. Liksom af en slump lade sig Wolter åter ned i ångarens för bredvid tågrullen, och Hübner följde hans exempel. Sedan Wolter försiktigt sett sig omkring, började han:

»Det blir således som vi öfverenskommit. I morgon begära vi permission och gå i land. Men glöm inte att ta med knytet, som jag gjort i ordning af dina saker.»

»Men skall ingen fråga, hvad jag bär med mig?»

»Hvarken gubben eller styrman fråga något; kamraterna komma kanske att fråga och ge stickord, men låt du svaren bli min omsorg!»

»Om jag bara kunde få veta hvad du har för planer; det här hemlighetsmakeriet plågar mig mer än du kan tro. Wilhelm, berätta mig dina planer! Här kan ju ingen höra oss, och jag får ej lugn förrän jag fått klart besked!»

Frits Hübner hade slagit sig ned i fören på en tågrulle. (Se sid. 5.)

»Jag kan ej här säga dig det», sade Wolter slutligen. »Hvad jag har att säga är bestämdt endast för dig, men här är jag ej säker för obehöriga öron. Så mycket kan du i alla fall få veta redan nu, att på Kejsarörnen kommer du ej mer tillbaka!» De sista orden hviskade Wolter. Hübner stirrade på honom och utbrast:

»Har jag förstått dig rätt? Skall jag desertera! Det kan väl omöjligen vara ditt allvar? Säg, att jag hört orätt, eller att du velat skämta med mig!»

»Det är fjärran från mig att vilja skämta!» svarade Wolter. »Det är så, som jag sade. Men därför behöfver du ej genast tro det värsta. Tänk på din mor och syster och betänk, att allt jag råder till sker för deras och din lycka.»

»Och hvad skall jag göra ensam i den främmande staden, där ingen känner mig och ingen frågar efter mig. Hvad skall jag ta mig till, när du återvänder hit!»

»Inte heller jag kommer tillbaka hit», svarade Wolter. »Mitt knyte ligger färdigt. Vi skola följas åt, och en gång skall du tacka mig för denna stund. Men nu är det nog för i dag. Det är redan sent, och det förvånar mig, att ej styrman jagat oss till kojs!»

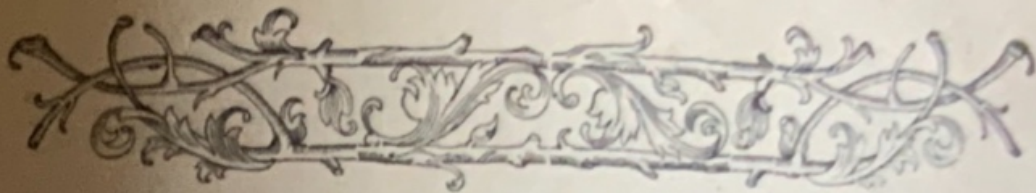
Som ett eko af hans ord ljöd i samma ögonblick en lång hvissling från kajen. »Åhå, gubben vill bli hämtad», sade Wolter. »Sitt kvar ett ögonblick, eljest undgår du svårligen det tvifvelaktiga nöjet att ro jollen fram och tillbaka.»

Hübner lydde ehuru motvilligt. Han hade helst rest sig och berättat alltsammans för styrmannen, som var i färd med att indela nattvakterna. Men han fick ej mod därtill. På Wolters upprepade uppmaning höll han sig stilla, och först när styrmannen skickade folket till hvila, smögo sig Hübner och Wolter ned i sin koj.

Nästa morgon, sedan arbetet ombord slutat, per-

mitterade kaptenen en del af folket och däribland Wolter och Hübner. Hvar och en af matroserna gladdes åt kommande fröjder i land, och ingen gaf akt på den andre. De båda vännerna kommo oantastade till kajen och skildes där från kamraterna.

II.

New-York ser nu för tiden helt annorlunda ut än vid tiden för vår berättelse. Norra staden, där i dag höga, präktiga hus stå vid breda gator, var då blott kal mark. Men södra delen med sina bristfälliga hus och trånga gator fanns redan då. För främlingar var det i synnerhet om kvällarna lifsfarligt att våga sig in i dess trånga, smutsiga gränder och nästan omöjligt att hitta välbehållen ut ur den labyrint de bildade.

Oaktadt det dåliga rykte de i synnerhet vid vattnet belägna stadsdelarne då fått, hade Wolter och Hübner hela dagen ströfvat omkring i staden. Än hade de tagit in i den ena, än i den andra ölstugan, men endast för en kort stund. Hübner hade nog undrat hvarför Wolter gick in på de allra sämsta ställena, men hade på tal därom af Wolter erhållit det undvikande svaret, att den han sökte brukade vistas endast på sådana ställen.

Med detta svar hade Hübner tills vidare låtit sig nöja. Småningom gjorde de många, mestadels dåliga dryckerna sin verkan, och slutligen kunde han ej skilja den ena lokalen från den andra. Wolter förde honom likväl vidare och tvingade honom alltjämt med ord och

exempel att dricka; slutligen kunde Hübner knappt stå på benen.

Det såg ut, som om Wolter med afsikt försatt sin vän i detta tillstånd, ty uttrycket i hans ansikte blef allt mer cyniskt, och först sent på kvällen styrde han stegen mot målet. Wolter måste bära både sitt och Hübners knyte samt stödja Hübner, hvars ben nekade göra tjänst. Men Wolter tycktes ha förutsett detta och lagat så, att de befunno sig i närheten af sitt mål.

Wolter hade tydligen stor lokalkännedom och befann sig snart framför ett smalt tvåvåningshus, genom hvars port han ledde kamraten in i en trång förstuga. Han lät Hübner sätta sig på en smal trappa, strök där-efter eld på en tändsticka och letade sig fram till en dörr bakom trappan samt kom genom denna ut på en mörk gård.

Ingenstädes syntes en ljustrimma, och intet tillkännagaf, att någon mera fanns i huset. Men Wolter tycktes vara säker på sin sak. Han blåste sakta i en pipa, och några sekunder efteråt syntes det fladdrande skenet från ett talgljus. Detta bars af en man, som nalkades med skyndsamma steg. Wolter räckte honom tigande de båda knytena och gick därpå för att hämta vännen. Det var ett drygt arbete att föra den druckne Hübner öfver den smala passagen mellan trappan och väggen, där det var plats endast för en, men genom att knuffa honom fram lyckades det slutligen.

På gården stod mannen med ljuset, och med hans hjälp fördes nu Hübner in på nedre botten i en byggnad, som liknade mer ett stall än en människoboning.

Byggningen innehöll blott ett enda rum. Belysta endast af det svaga skenet från ett ljus, som stod i en flaskhals, kunde föremålen i rummet först helt otydligt urskiljas; men småningom blef blicken van vid half-

dunklet, och man var snart orienterad. Midt i rummet stod ett bord, som gungade vid hvarje steg männen togo och kom ljuset i flaskan att oroligt fladdra hit och dit. En uppslagen bok låg på bordet; två rankiga stolar och en taburett stodo omkring detsamma. Detta var hela inredningen.

Emellertid hade Wolter och främlingen lagt Hübner på en halmbädd i ett hörn af rummet och nödtorftigt täckt öfver honom med några lumpor. Sedan slogo de sig ned vid bordet, och Wolter började med sakta röst:

»Nå, Tom, hur går det för dig? Jag får säga, att ditt utseende ej förändrats till din fördel, sedan vi sist sågo hvarandra.»

»Det blir väl bättre! Jag har måst vänta länge på er!»

»Nå, du kunde väl lätt räkna ut hur snart jag kunde vara tillbaka i New-York, och jag har skyndat mig så mycket som möjligt.»

»Det vet jag ganska väl. Tror du ej jag spanat efter Kejsarörnen? Jo, min gosse, hvar dag har jag trotsat faran och gått ned till hamnen.»

»Faran, Tom? Har inte gräset grott öfver den gamla historien, eller är något nytt i farten?»

»Man vill lefva», svarade Tom undvikande, »om man också ej lefver bättre än en hund. Drick, det kommer oss på bättre tankar!»

Med dessa ord räckte Tom en halffylld brännvinsflaska åt Wolter; denne fattade flaskan begärligt och tog sig en duktig klunk. Tom följde exemplet och stoppade sedan åter in den.

»Jag kan säga dig, Will» fortfor Tom, »att jag är glad, att detta hundlif ändtligen tar slut, så att jag får ge mig af ut på prärien och i skogen igen. Det var länge sedan jag höll en bössa i hand. När bryta vi upp?»

»Så långt ha vi ej kommit än!», svarade Wolter undvikande. »Först måste jag veta, hvad du haft för dig sedan vi sist råkades.»

»Det angår dig ej!», svarade Tom och rusade med knuten näfve upp från stolen. »Har du sört för mitt uppehälle under tiden?»

»Det skulle verkligen ha varit mig svårt», sade Wolter skrattande. »Lugna dig nu, Tom; du vet ju, att sådana där tillställningar inte imponera på mig. Det var ej meningen att begära en bikt om dina ogärningar, men jag vill veta, med hvem du talat om vår plan och hvem som mera än vi känner till guldlagrets existens.»

»Var det meningen så», sade Tom lugnare, »då kan jag säga dig, att hemligheten är så säker som i grafven. Tror du, att jag skulle vara så galen att förråda mig själf?»

»Nå, det är bra. Så snart vi äro på det klara med honom där, kunna vi bryta upp», sade Wolter och pekade på Hübner, som sof tungt.

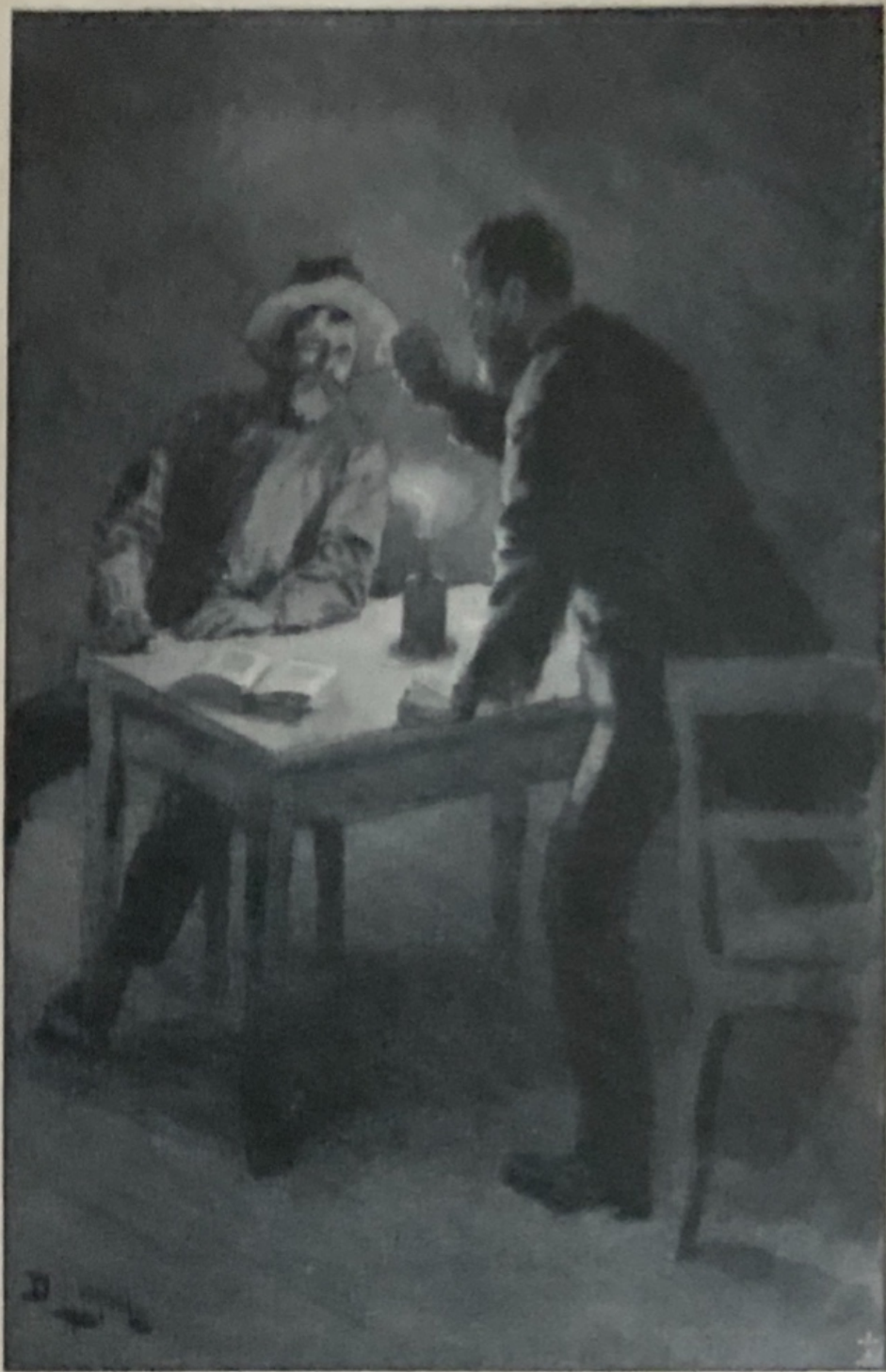
»Det är då ett riktigt mjölkansikte, som du skaffat mig», sade Tom med ett bredt grin.

»Men en duktig karl, som jag mot hans vilja skall förhjälpa till lycka», svarade Wolter.

»Det blir en skön lycka, om du, just du, vill hjälpa honom till den. Men det kan då vara mig likgiltigt. Det är bara skada, att bytet skall delas på tre.»

»Jag tänker ej strida med dig om den saken, åtminstone ej i kväll; jag är trött och vill sofva, i morgon kunna vi göra upp vidare. Jag tycker, att du kan lämna dina gäster din bädd för i natt. God natt nu!»

Med dessa ord närmade sig Wolter halmbädden, makade undan vännen och sträckte ut sig. Tom drack först det sista i flaskan, lade därpå armarna i kors öfver bordet samt stödde hufvudet mot dem och somnade snart.

»Det angår dig ej!» svarade Tom och rusade med knuten näfve
upp från stolen. (Se sid. 14.)

Först sent nästa dag vaknade Hübner och gned sig förvånad i ögonen, då han befann sig på en plats han ej kände igen.

»Seså, min gosse!» hörde Hübner någon ropa. »Har ni nu ändtligen sofvit ruset af er? Skynda er upp nu och kom hit, så att man får se på er vid dagsljus!»

I första ögonblicket kunde Hübner ej se den, som talat till honom, emedan Tom satt tämligen skymd af bordet. Men då han reste sig, varseblef han främlingen.

»Hvar är jag och hur har jag kommit hit?» frågade Hübner och nalkades med långsamma steg Tom, hvars utseende ingalunda behagade honom.

»Hur ni kommit hit», svarade Tom, »det kan er vän, Will, bättre säga er, men hvar ni befinner er, det vet jag, nämligen hos en, som fröjdar sig åt att få göra er bekantskap.»

»Det är visserligen mycket smickrande för mig, men jag kan dock ej förklara hur jag fått den äran. Hvem är vännen Will? Menar ni Wilhelm Wolter?»

»Just han», svarade Tom. »Men sätt er nu ett ögonblick; Will måste vara här hvilken stund som helst. Han har gått ut för att köpa mat och en del annat åt oss.»

Hübner stod just i begrepp att slå sig ned, när dörren gick upp och Wolter inträdde, försedd med en massa paket.

»Hur mår du, Frits? Jag hoppas du är kry igen; i går var jag verkligen rädd för dig.»

»Det bry vi oss ej om nu, Wilhelm», svarade Hübner; »jag har viktiga ting att tala med dig om. Framför allt . . .»

»Jag kan förstå hvad du vill tala om, och jag skall gärna svara dig, men vi måste sätta oss, man talar lug-

nare då. Kom hit du med, Tom, och tygla din nyfikenhet, du hör ju, att vår vän vill tala med oss!»

»Inte med honom där, bara med dig, Wilhelm», sade Hübner på sitt vanliga saktmodiga vis. »Jag öfverlade redan i går, på vår vandring genom stadens gator, med mig själf, och jag vill inte desertera, hör du, Wilhelm, på inga villkor!»

»Såå, du vill ej desertera», svarade Wollert betänksamt och nickade med hufvudet. »Men du har redan gjort det!» tillade han hastigt.

»Jag vänder genast om till fartyget!» svarade Hübner fast. »Vill du följa mig dit, är det så mycket bättre. Vill du ej, så skall jag väl ensam veta att finna vägen.» Med dessa ord satte han mössan på sig för att lämna rummet, men Wolter rusade fram och lade handen tungt på hans axel samt tvingade honom sålunda att stanna.

»Hör på, Frits», sade Wolter. »Du rusar ditt fördärf till mötes, om du går nu. Du ser, att jag ej längre bär mina matroskläder. Jag var där nere vid hamnen för att se efter Kejsarörnen, men fann den ej längre på sin ankarplats. Jag har hört mig för och fått reda på, att kapten i går förmiddag fick order om att genast återvända till Hamburg med eller utan last. Du vet, att det fanns last i ordning för att föra ombord. Så snart det permitterade manskapet kom ombord, ångade kapten af utan oss.»

En tung suck steg ur Hübners bröst och han slog händerna för ansiktet. Wolter kastade en menande blick på Tom och vände sig därpå åter till Hübner, som fullkomligt förlorat fattningen.

»Tag ej saken så tragiskt, Frits. Jag är ju i samma knipa som du och kanske ändå värre. För dig är det första resan, och man anser kanske din okunnighet och obekantskap med sjömanslifvet som en förmildrande om-

ständighet, men jag är redan en gammal, erfaren sjöman och måste veta, att man ej får utebli utan tillstånd. Om vi nu låta se oss på gatan, har hvarje konstapel rätt att ta oss till fånga. Hvad ha vi väl för nytta af det? Vi ha väl ej lämnat Kejsarörnen bara för att låta häkta och bestraffa oss. Åh nej! Tänk på de vinkar, jag gifvit dig, och tänk på mor och syster!»

Hittills hade Hübner lugnt låtit vännen tala och knappt hört på honom, men då denne nämnde modern och systemen, lyfte han hufvudet och såg vännen skarpt i ögonen.

»Och allt hvad du sagt mig, Wilhelm, är sannt?» frågade han.

»Du borde blygas att misstro mig», svarade Wolter; »har du någonsin ertappat mig med en lögn?»

»Nej, men . . . nå ja, då är det ju intet vidare att göra. Jag kan ej förebrå dig något, ty jag är lika skyldig själf. Hade jag i går varit fast, som min afsikt var, stode jag ej nu som desertör. Men hvad skola mina kära därhemma säga, när Kejsarörnen kommer tillbaka utan mig?»

Tanken på modern och systemen väckte ånyo oro till lif inom Hübner; men Wolter tog till ordet och sade leende:

»Om det är ditt största bekymmer, så kunna vi väl afhjälpa det. Jag har redan tänkt på att du skulle behöfva meddela dig med hemmet och tagit med mig medel därtill.»

Med dessa ord gick Wolter efter sitt knyte och letade fram papper, penna och bläck samt lämnade dem till vännen.

»Så där, Frits», sade han, »men gör det nu kort; vi ha ännu mera att tala om, och jag vill inte gärna tillbringa en natt till i detta hål.»

Hübner nickade och satte sig att skriva. Men de båda andra drogo sig något tillbaka från bordet och började med låg röst, för att ej störa honom, ett samtal, hvarvid Wolter mestadels förde ordet, medan Tom mer inskränkte sig till att lyssna. Slutligen öppnade de af Wolter medförda paketen; ur ett af dessa framtogs en dräkt för Tom, hvilken denne genast tog på sig i stället för de lumpor, som han förut burit. Sedan företog sig Wolter att afraka Toms vilda, ovårdade skägg, och klädd och putsad fick Tom ett utseende, som gjorde honom nästan oigenkänlig.

»Kom hit nu, Hübner; vi skola göra på samma sätt med dig! Ditt skägg behöfver jag inte klippa, eftersom du inte har något, men en ny dräkt skall du ha; med dina egna kläder får du ej visa dig!»

Utan vidare invändning lät Hübner förvandlingen försiggå, men begärde därpå förklaring öfver alla dessa hemligheter.

»Jag skall säga dig det, ty vi ha ingen hemlighet för dig. Du skall blifva en rik man och återvända hem med guld i öfverflöd.»

»Men huru?» frågade Hübner.

»Skall du ha reda på det också?» sade Wolter, som i dag tycktes särdeles upplagd för skämt.

»Det förstås», svarade Hübner fast, »en gång till låter jag inte lura mig, och utan en fullständig förklaring följer jag ej med. Det blir mitt sista ord!»

»Nå, hör på då! Vi båda äro ägare till ett outtömligt guldlager. Vi ge oss nu af efter detsamma och förunna dig äran att få vara med. Nu vet du det!»

»På det sättet kommer du ej undan, och du får ej ta illa upp, att jag vill ha klart besked. Hur har du fått reda på detta guldlager?»

»Jag förstår mig ej på dig, Will», inföll nu Tom.

»Hvarför talar du ej tydligt? Om du drar dig därför, skall jag göra det.»

»Tala då!» sade Wolter kort.

»Jag har ej alltid varit den jag nu synes», började Tom. »Redan i mina unga år lefde jag med mina föräldrar och syskon ute på prärien och i urskogen. Alla, som jag älskade, äro nu döda, somliga af sjukdom, andra ihjälslagna af indianerna. Ensam kunde jag ej sköta nybygget. Så snart jag sålt det, gaf jag mig ut att vandra. Det är ungefär fem år sedan. I två år har jag genomströfvat ödemarken, och slutligen kom jag hit.»

Han afbröt sig, for med handen öfver pannan som för att jaga bort gamla minnen och fortfor därpå:

»Hur jag haft det här, hör ej till saken. En dag, för ungefär tre månader sedan, befann jag mig därefter vid hamnen, i ett värdshus, där eljest endast sjöfolk togo in. Jag var trött på lifvet här och ämnade taga tjänst på ett fartyg, och därför gick jag in i den lokalen. Det var bara få gäster där, och de sutto alla omkring bordet; bland dem fanns en man, som passade lika litet i detta sällskap som jag. Jag slog mig ned ensam vid ett bord, begärde en grogg och ämnade sitta tyst för mig själf. Men snart blef jag uppmärksam på samtalen vid bordet bredvid, ty främlingen talade med hög röst.

»Jag säger er, att det funna guldlagret verkligen existerar i verkligheten och icke blott i min fantasi, Det är så stort, att vi alla här kunna bli rika. Om någon af er vill vara med om företaget, skall han vara hjärtligt välkommen. Se på den här planen; där syns alltsammans tydligt.» Jag såg hur främlingen drog upp ett papper ur fickan, men sedan hörde jag ingenting mera af hvad som talades. Jag hade haft det svårt, jag hade

fört ett hundlif, och nu fanns där i öfverflöd det, hvar-
 efter jag längtade, och det kunde jag ej få. Jag hade
 ej mod att förklara mig som deltagare.

Hur länge jag satt kvar, vet jag inte; jag kom åter
 till besinning, då jag hörde stolarna skjutas från bordet.
 Sjömännen reste sig för att gå till sina fartyg, och äfven
 främlingen steg upp. Jag betalade min förtäring och
 följde efter honom. Jag hann upp honom strax utanför
 värdshuset och erbjöd mig att deltaga i företaget. Han
 hörde lugnt på mig, men skakade sedan på hufvudet
 och sade, att han ej ville ha mig med. Då kom en för-
 färlig vrede öfver mig. Jag rusade på honom, och inom
 några ögonblick var det viktiga papperet i mina hän-
 der. Där har ni hela berättelsen.»

Wolter skrattade, när Tom slutade med dessa ord.

»Ni har således tagit papperet från honom?» frå-
 gade Hübner och såg Tom rakt i ansiktet.

»Hör du, Frits, du är outhärdlig med dina många
 frågor, och vi förlora genom dem en dyrbar tid. Du
 har nu hört, hur vi fått reda på guldlagret; var nu
 nöjd! Jag tycker det är bättre vi fundera på, hur vi
 skola få afkastningen af lagret; det lär nämligen ej kunna
 ske utan fara.»

»För farorna fruktar jag ej», sade Hübner stolt.
 »Låtom oss då nu rådslå!»

De slogo sig sålunda ned omkring bordet och läto
 den fyllda flaskan kretsa emellan sig, under det de för-
 djupade sig i öfverläggningar, som togo flere timmar i
 anspråk.

III.

Redan samma dag, som de i föregående kapitlet skildrade tilldragelserna försiggingo, försågo sig de tre männen med allt sådant, som är nödvändigt för lifvet i västerns ödemarker; särskildt skaffade de sig skjutvapen, krut och bly. Målet för deras färd låg i närheten af Huronsjön i Kanada. Dit var mycket långt och Tom hade mycket åskådligt för sina följeslagare skildrat de faror, som de gingo tillmötes. Tidigt följande dag finna vi de tre männen vid bangården i Newyork, där de vid godt mod väntade på det till Niagara afgående tåget.

Med sista återstoden af sina pengar hade Wolter betalat biljetterna för sig och kamraterna. Då pengar voro fullkomligt öfverflödiga därute i urskogen, och man med tåget snabbt och bekvämt kunde tillryggelägga en stor del af den besvärliga vägen, hade de beslutit sig för denna sista stora utgift och ankommo lyckligt och väl till Niagara.

Denna stad — Niagara falls — ligger nära vattenfallen. Nu för tiden har den ungefär 15,000 invånare men vid tiden för vår berättelse hade den knappt en femtedel af detta antal. Men redan då visade det sig,

att staden skulle få en stor framtid och på grund af dess förträffliga läge vid Niagarafallen bli en årlig vallfartsort för många tusenden.

De tre kamraterna stannade blott helt kort tid på denna plats och anträdde genast färden till Eriesjön. Tom, som var förfaren med lifvet i öknen, var anförare och åttlyddes villigt af kamraterna.

Marschen genom den af solen uttorkade prärien var ytterst besvärlig. Ingenstädes fanns ett träd eller en buske, i hvars skugga de kunde slå sig ned. Sedan solens uppgång hade de varit på väg; solen hade nu redan hunnit ett godt stycke västerut, och aftonen nalkades, utan att Tom gjorde anstalter för att söka en lägerplats för natten.

Slutligen sade Wolter: »Tom, jag tänkte mig ej, att det skulle vara en sådan ansträngning att uppnå sjön. Hettan är outhärdlig, det var bättre på Kejsarörnen».

»Du kunde ju ha stannat», svarade Tom kort »jag skulle nog hittat vägen ensam».

»Hvarför så tyst, Tom?» frågade Wolter vidare.

»Jag är trött och längtar efter hvila», svarade Tom, »vi ha ännu en half timme att marschera, innan vi kunna finna en lägerplats. I morgon vid denna tid skola vi se Eriesjön framför oss.»

»Men säg mig, Tom», inföll Hübner, »hvarför går du egentligen till Erie för att därifrån dra norrut med oss till Huronsjön. Det skulle väl ändå ha varit närmare, om vi farit öfver Niagara och vandrat genom Kanada till Huron.»

Tom skakade på hufvudet. »Nog hade det varit närmare, men jag vill ej ha något att göra med röd-rockarna. I skolen veta, att Kanada är en engelsk

besittning, och att man vid de fem sjöarna är mycket afundsjuk på amerikanarna.»

»Det är väl inte den enda förklaringen», sade Wolter leende.

»Nej, den enda är det ej, och I kunnen få höra äfven en annan. Det vimlar nämligen på båda sidor af rödskind, och om vi slagit in på den andra vägen, skulle vi alltjämt ha varit hotade af dem; så snart vi kommit ut på Eriesjön är det lättare att komma undan dem.»

»Nå, om jag också inte precis fruktar en liten dust med indianerna, så är det kanske ändå bättre att slippa.»

»Vi slippa nog ej alldeles undan», svarade Tom med full öfvertygelse, »men jag hoppas vi skola reda oss.»

Emellertid hade de kommit till en lämplig lägerplats, och uttröttade kastade de sig ned på marken samt friskade upp sig med mat och dryck.

Knappt grydde morgonen, förrän Tom vaknade, reste sig och såg sig omkring. Han kastade sig likväl genast ned igen och väckte kamraterna.

»Tan reda på era bössor! Det är indianer på prärien!» sade han och slingrade sig fram som en orm för att blicka öfver prärikammen, bakom hvilken de slagit läger. Hübner och Wolter kröpo efter honom.

»Lyften ej hufvudet, så framt lifvet är eder kärt!» sade Tom, då han märkte, att Wolter stod i begrepp att resa sig upp för att kunna se bättre.

»Men hvad står egentligen på, Tom; jag kan inte se något misstänkt», sade Frits och böjde sig lydigt ned.

»Kommen båda försiktigt litet högre upp och gören edra bössor skjutfärdiga. Ännu kan jag ej riktigt se hvad de ha för sig, men det är bäst vi äro försiktiga», svarade Tom.

Hübner och Wolter kröpo nu upp i jämnhöjd med

Tom. Men knappt hade de sett, att ungefär tio indianer höllo orörliga till häst på ett afstånd af ungefär två kilometer, förrän Tom åter ropade:

»Fort tillbaka! De komma närmare. Jag fruktar de ha sett oss med sina skarpa ögon.»

Ett ögonblick lågo de tre männen i andlös spänning, beredda att göra bruk af sina bössor; slutligen sade Tom:

»Hin vete, hvad dessa röda skurkar egentligen ha för sig, nu hålla de åter, och jag tror de stiga af. Men hvad är det nu? Vänta de på flere? De se alla bortåt!»

»Det stämmer nog, Tom», sade Hübner, »indianerna vänta hjälp därifrån. Jag ser därborta väldiga dammoln.»

»Hvar? Hvar?» frågade Tom hastigt, men då han fick se dammolnet, sade han med dof röst:

»Om nu inte ett under räddar oss, äro vi om några minuter hackade till mos. Molnet därborta är en hjord vilda hästar, som komma rakt på oss!»

»Men hvad skola vi göra?» sade Wolter. »Inte kunna vi väl ligga här overksamma?»

»Det är ingenting att göra», svarade Tom, »vi kunna ej rädda oss undan hästarna. Och om vi försökte det, skulle vi ändå ej komma undan indianerna.»

De båda andra kunde ej se faran i hela dess vidd, och ju närmare hästarna kommo, dess mer kände de sitt mod växa. Indianerna höllo sina hästar hårdt i tygeln, och både människor och djur stodo som fastvuxna, ehuru de sväfvade i lika stor fara som de hvite. Hübner yttrade något därom, och Tom lyfte hufvudet.

»Du har rätt, Hübner!» utropade han. »Att jag ej tänkt på det förr! Om skurkarna hålla ut därborta, ehuru de kunna rädda sig, så kan inte allt vara förloradt. Jag är säker på att de ha en bestämd plan!»

Emellertid hade dammolnet kommit så nära, att

enstaka djur kunde urskiljas. Indianerna stodo fortfarande bredvid de oroliga hästarna. Nu hvirflade redan damm och sand ned på de tre kamraterna, och hvarje ögonblick kunde bli afgörande; men i sista minuten skedde något oväntadt.

Blott tre eller fyra jordkammar, som här lågo något längre från hvarandra, skiljde nu mustangerna från de tre kamraternas gömställe, då den främsta raden hejdade sig och vek af åt höger förbi indianerna, som tycktes ha afvaktat detta ögonblick. Med blixstens hast sutto de upp på sina hästar och sprängde med dessa efter mustangerna.

Våra tre vänner kunde ej förklara denna oväntade lycka, men andades ut af lättnad, då den största faran nu var öfver.

Det dröjde länge, innan de i bred linie framjagande djuren hunno förbi, men de hvite aktade mindre därpå än på det skådespel, de blefvo vittnen till, då det upphvirflade dammet lagdt sig något och åter tillstodde dem en fri utsikt.

Ännu alltjämt sågo de på afstånd en och annan af de nakna indiangelsterna kämpa med de skygga, vilda mustangerna, medan en hel hord indianer jagade bort på snabbfotade hästar och med lasso utvalde byten åt sig.

En mängd vackra mustanger lågo redan fångade på prärien, och de kvarstannande indianerna bemödade sig att låta dem undergå en första tämjning. Våra tre vänner åsågo detta med spänning och måste beundra indianernas mod, kraft och skicklighet.

Så snart en af mustangerna fått lasso öfver hufvudet, höll ryttaren in sin häst. Men mustangen, skygg och förskräckt genom snaran, som kastats om dess hals, satte af med fördubblad fart, tills plötsligen den hårdt åtdragna lasso kastade omkull honom. Visserligen

rusade djuret åter upp, men snaran, som indianen fäst i den af honom ridna hästens sadel, hindrade mustangen att springa och gräfdde sig djupare och djupare in i dess hals. Det plågade djuret piskade ursinnigt de ångande sidorna med sin långa svans, medan skummet stod om dess mun; med näsborrarna vidt uppspärade sjönk djuret slutligen omkull.

Detta ögonblick hade indianen afvaktat. Blixtsnabbt hoppade han ned af sin häst; denne stod alldeles stilla och i följd därpå hölls lasset fortfarande spänd. Indianen närmade sig nu försiktigt den fallna mustangen, och med ens voro dess ben sammanbundna. Men det var hög tid att skaffa djuret luft för att hindra det att dö.

Indianen hvisslade på ett säreget sätt, och hans häst gick ett steg framåt, men stannade strax igen. Knappt hade mustangen känt den lättnad, som härigenom bjöds honom, förrän han höjde hufvudet. Ännu tycktes dock ej tiden vara inne att ge det frustande djuret friheten. Indianen lade ett groft tåg öfver hans öfverkäk och behöll dess ända i ena handen. Sedan ställde han sig öfver mustangen så, att han, då djuret reste sig, blef sittande på dess rygg.

Hvad vi här berättat, skedde med otrolig skicklighet och snabbhet, och de tre hvite hade rikt tillfälle att förvånas öfver den oförskräckthet öknens söner ådagalade.

Både Hübner och Wolter ledo af att ej kunna ingripa och befria de arma djuren från dessa marter, men detta var omöjligt, ty om de för vildarna förrådde sin närvaro, skulle det vara ute med dem. När indianerna voro i stånd att med så omänsklig grymhet behandla dessa värnlösa djur, så skulle de ej heller tveka att göra sig af med sina fiender. Det blef dem därför intet annat öfrigt än att vänta.

Sedan indianen intagit platsen på djurets rygg,

De tre männen lågo i andlös spänning, beredda att göra bruk af sina bössor. (Se sid. 25.)

löste han fångslet omkring mustangens ben och befriade djuret med ett raskt snitt från lasset.

Djuret reste sig ögonblickligen, men indianen höll stadigt i tygeln. En sekund stod mustangen stilla, men började snart stampa oroligt samt gjorde de mest för-
tvifflade ansträngningar att afkasta ryttaren; denne satt emellertid som fastnitad och bearbetade det arma djuret med piskan, tills det ursinnigt rusade allt längre ut på prärien och slutligen sjönk omkull af maktlöshet,

Hübner och Wolter vågade knappt andas. Då den första af de fångna mustangerna rusade ut på prärien, höjde de ovillkorligen en suck af lättnad. Men Tom, för hvilken sådana uppträden ej voro något nytt, skrattade tyst för sig själf.

»Dem äro vi nu af med», sade han med dämpad röst, »och de öfriga följa snart efter, och sen kunna vi fortsätta vår marsch. Men den här väntan är fördömdt tråkig».

Då den tredje mustangen jagats ut på prärien, sade Hübner:

»Säg mig, Tom, hur länge dröjer nu en sådan ridt, och när återkomma indianerna?»

»Nu frågar ni för mycket. Mustangen kan jaga framåt i dödsångest dag och natt och lyder ingen piska och ingen tygel, så länge benen bära honom».

»Och hur blir det sedan?» sade Wolter.

»Ja, det är svårt att säga», ljöd Toms svar, »antingen störtar mustangen och bryter ett ben eller halsen af sig — samma utsikt finns det också för ryttaren — eller också misshandla de röde skurkarne honom så länge, att han är tämd eller kollrig».

»Det är förskräckligt», sade Hübner upprörd. »Hur länge kan en sådan tämning räcka?»

»Ja, det beror på djurets krafter; ofta dör en mustang efter några timmar, men ofta jaga indianerna hela dagar

kors och tvärs genom prärien, tills djuret antingen är tamt och lyder tygeln eller också dödt. En indian vill aldrig återvända till sin by med en halftämd mustang. Det skulle gå hans ära för nära.»

Tom teg och Wolter sade:

»Du talar om, att en mustang blir kollrig. Hur skall jag förstå det?»

»Det är ett fullt riktigt uttryck», svarade Tom. »Genom plågorna kan mustangen bli kollrig eller slö och låter göra med sig hvad som helst utan att på något sätt kämpa emot. Det är den största olycka en indian kan råka ut för i den vägen. Dessa öknens söner, hvilkas sinnen arbeta lifligare än de hvites och som öfverallt i alla faror måste lita på sina hästar, kunna ej bruka ett djur, som saknar instinkt. Mycket hellre dödar indianen den slöa eller kollriga mustangen än han för den till sin by.»

Tom tystnade och gjorde ett tecken åt kamraterna att se efter indianerna. Äfven den sista mustangen hade nu drifvits in på prärien. Nu sågo de hur de sista kvarblifvande indianerna, ungefär tio till antalet, samlade sina hästar, som lugnt betade, och rustade sig till uppbrott. De tre hvite väntade en rundlig tid, tills också den sista vilden försvunnit bakom en jordkam, och anträdde återmarschen.

»Först måste jag se efter hvad det är för en gynnsam omständighet vi haft att tacka för vår räddning», sade Tom, »låt oss gå dit bort och ta reda på hvad det var, som dref mustangerna från deras ursprungliga mål.»

De behöfde bara gå några få steg för att få gåtan löst. De stodo nämligen framför en klyfta, så bred och djup, att den var omöjlig att komma öfver.

»Denna klyfta, som räddade oss för de vilda hästarna

kunde i mörkret i går kväll lätt ha blifvit vår graf», sade Wolter.

»Öfver måste vi i alla fall, det må gå hur det vill», sade Tom. »Framåt gossar, sölen inte, vi ha förlorat tid nog i dag! Hvem vet hur stor tidsförlust den omväg vi nu måste göra ännu kan vålla oss».

Därmed kastade Tom bössan öfver axeln och gick med så snabba steg, att hans följeslagare hade svårt att följa honom.

I timal vandrade de nu utan att finna någon plats, som lämpade sig som öfvergång. Slutligen fick Tom sikte på en mörk punkt i fjärran och styrde stegen mot densamma. De kommo allt närmare och närmare och sågo snart, att det var ett träd vid klyftans kant, som väckt Toms uppmärksamhet.

»Framåt, vänner!» utropade Tom. »Där finna vi, hoppas jag, den sökta vägen!»

Inom kort hade man uppnått trädet, och Tom granskade uppmärksamt dess grenar, stam och rötter.

»Det går!» sade han slutligen och lade från sig bössa och jaktväska samt tog af sig rocken. »Jag ämnar fästa ett rep omkring stammen. Med detta skolen I sedan böja trädet så långt tillbaka som möjligt utan att bräcka stammen. Trädet reser sig sedan hastigt, och genom dess spänstighet slungas jag öfver klyftan».

Denna djärfhet gjorde Wolter och Hübner mållösa, och de sågo på Tom, som om de tviflade på hans förstånd. Men då de märkte, att Tom redan vidtog förberedelser, måste de taga hans ord på allvar.

»Hör, Tom», sade Wolter, »det tycks mig dock väl vågadt. Betänk, att det kan kosta en hvar af oss både hals och ben, om vi verkligen komma öfver, oafsedt att du kanske öfverskattar trädets elasticitet och vi helt enkelt slungas ned i klyftan».

»Visst är det farligt, det har du nog rätt i», svarade Tom uppifrån trädet, hvori han klättrat upp för att fästa repet så högt som möjligt.

»Kom ned, Tom, låtom oss gå vidare! Kanske finna vi ett bättre tillfälle!» sade Wolter, som ej alls tyckte om förslaget.

Tom, som nu åter kom ned, sade energiskt: »Det blir ingenting af, jag viker ej ett steg från vår ursprungliga marschruta. Det är möjligt, att vi annorstädes finna en bekvämare öfvergång, men det är lika möjligt, att vi få söka flere dagar för att slutligen komma tillbaka hit. Nej, försökas skall det i alla fall! Jag skall först anträda färden genom luften; lyckas det ej för mig, så kunnen ju alltid I låta bli!»

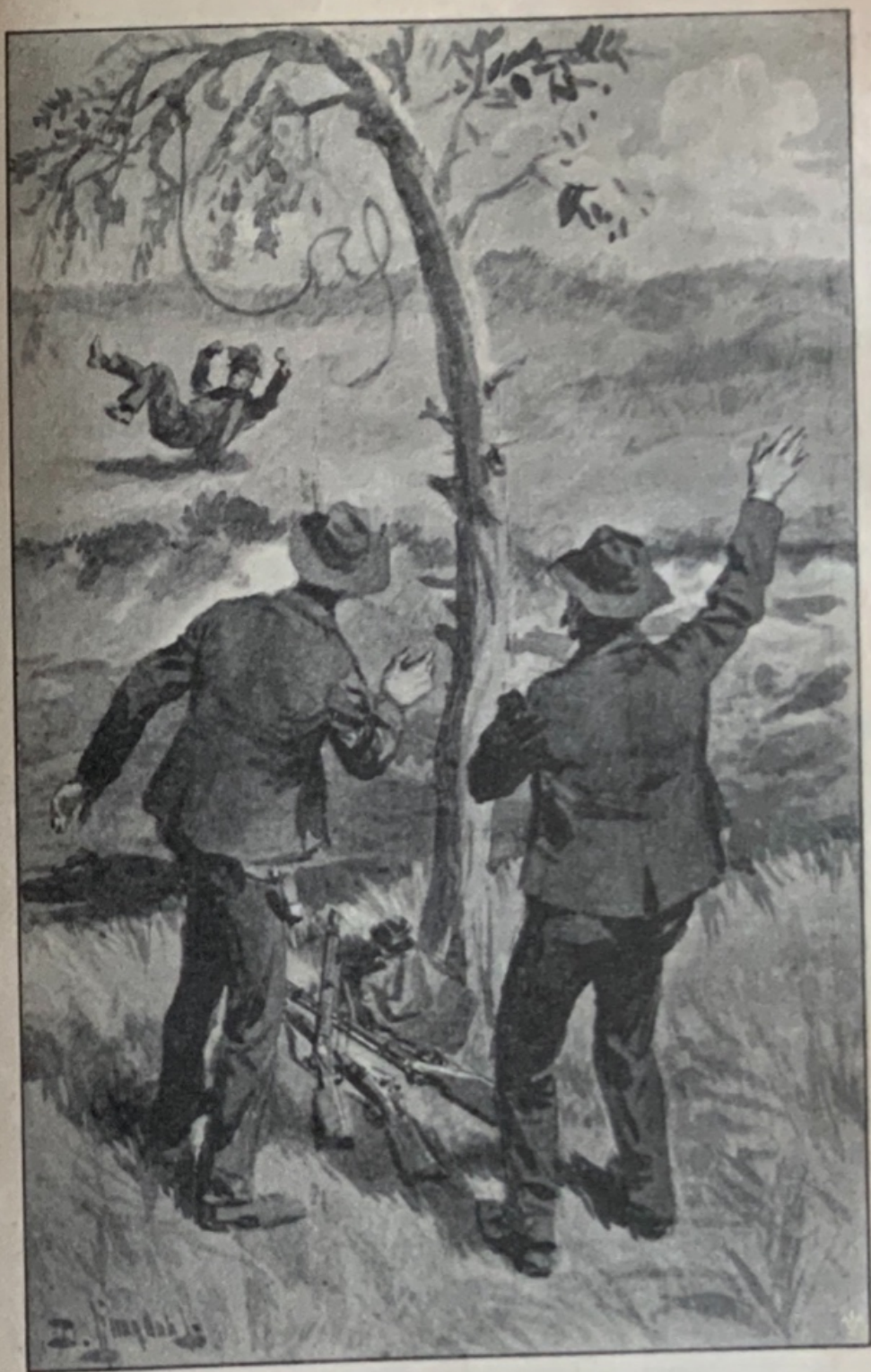
»Det äro vi ej betjänade med», sade Wolter, »du är lika nödvändig för oss som vi för dig. Händ dig något, så kunna vi draga hemåt med oförrättadt ärende, ty utan dig finna vi oss ej tillrätta!»

Inga föreställningar hjälpte emellertid. Hübner sade slutligen: »Låt honom hållas! Det går nog och är ej så farligt som du tror. Det finns tillräcklig spänstighet hos trädet, och det gäller blott att släppa af i rätta ögonblicket och försöka falla raklång på marken».

»Nå, om du är med om saken, då får väl jag foga mig», sade Wolter. »Men hur skall den tredje af oss kunna befordras öfver. Hvem skall böja trädet åt honom?»

Hübner såg nu tämligen förlägen ut, men Tom sade genast: »Kom hit! Tag den här spaden och gräf här ett hål, ungefär en half meter djupt, sen skall du snart få se på hvad sätt din luftresa skall försiggå!»

Med dessa ord gjorde Tom ett märke i gräset helt nära trädet, och Hübner började arbetet. Tom afsågade från trädet en gren af ungefär en arms tjocklek och

»Släpp!» kommanderade han och var ögonblicket efter
lyckligt öfver. (Se sid. 34).

spetsade den med sin knif. Vid denna gren fäste han en snara så, att den runda öglan stod upp öfver käppen. Hålet var uppgräfdt, och nu slog Tom med en hammare ned den ungefär meterlånga käppen i marken. Snaran kom att ligga i det upphuggna hålet och betäcktes med jord. Sedan denna var fast tilltrampad, och blott öglan låg öfver jorden, blef repet, som Tom förut fäst vid trädet, draget genom öglan.

»Nu pojkar!» utropade Tom och gick några steg baklänges. »Nu skola vi böja trädet på prof. Passen på, när jag ropar och släppen genast!»

Af alla krafter drogo Wolter och Hübner i repet, och stammen böjde sig elastiskt tillbaka. »Halt!» ropade Tom och strax därpå »Loss!» Trädet reste sig som en fjäder, och grenar och blad föllo af i mängd.

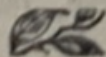
»Det går!» sade Tom. »Vi måste bara aflägsna bladen därframme så att de ej blifva till hinders».

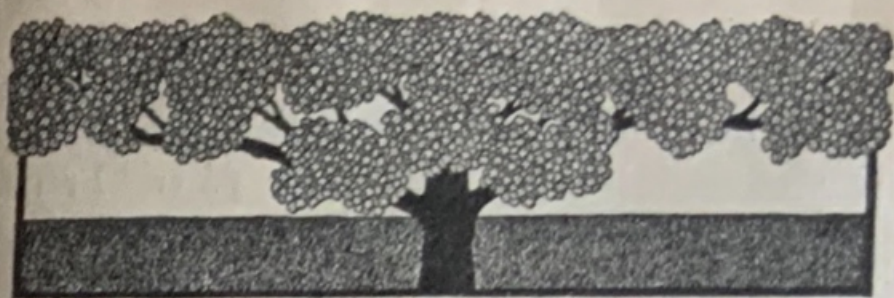
Tom klättrade nu upp i trädet för att företaga en rensning där och gjorde sig därpå i ordning för luftfärden.

»Drag!» ropade han, och de båda andra lydde. Åter böjdes stammen bakut. »Släpp!» kommenderade han och var ögonblicket efter lyckligt öfver, ehuru med sådan fart, att han slog volt på marken.

Det var nu Wolters tur, och vågspelet lyckades äfven honom. Nu gällde det att öfverföra kläder, bössor, jaktredskap och verktyg, innan Hübner som sista man färdades öfver.

Äfven detta lyckades liksom också Hübners färd. Mycken tid hade nu blifvit förspilld, och de tre vandrarna begåfvo sig skyndsamt af mot Eriesjön, som de nådde först mot kvällen. Trötta och hungriga lade de sig ned under buskarna vid stranden och tillbragte där natten.

IV.

Solen hade ännu ej gått upp på morgonen, när Tom vaknade och väckte de andra.

»Nu börjar den farligaste delen af resan», sade han. »Sjön och stranden vimla af rödskinn, men vi måste öfver, helst innan dagen gryr.»

»Öfver sjön? Hur skall det gå till?» frågade Hübner.

»Tänker du kanske pröfva vår simkunnighet? Men då blir det du, som drar det kortaste strået, ty sjön syns mig vara väldigt bred, och, så vidt jag vet, är ej simning din starka sida», sade Wolter.

»Ditt skämt och din simkonst kan du spara så länge», svarade Tom, »tillsvidare får du visa din färdighet på annat sätt! Indianerna drifva hela dagen omkring på vattnet, men gå på aftnarna i land. Det är således alls ej otroligt, att vi någonstädes vid stranden finna en kanot gömd, och den ta vi då helt enkelt och ro vår väg. Men vi måste vara mycket försiktiga. Indianerna aflägsna sig aldrig långt från sina kanoter och lämna dem sällan obevakade. Vi måste röra oss fullkomligt ljudlöst; ej en sten på vår väg får rubbas, ej en torr gren knastra. I båda hållen vakt, jag gör under tiden loss kanoten. Inga hänsyn, intet medlidande! Här i öde-

marken känner man endast den allmänna prärilagen »Öga för öga, tand för tand», eller med andra ord, om I ej besegren indianerna, göra de slut på er. Framåt nu och gören som I sen mig göra, så behöfva vi ej tala».

Tom höll bössan skjutfärdig i handen och smög sig med krökt rygg framåt, städse hållande sig i det snår, som kantade stranden. Han visste, att han måste lita mest på sig själf och kunde påräkna endast föga hjälp af de andra hvad spejandet angick. Ingen buske och intet snår undgick hans vaksamma blick, och hvarje steg han tog skedde med yttersta försiktighet.

På detta sätt smögo de framåt en lång stund. Det ljusnade, och genom det bladtak, under hvilket de vandrade, stal sig redan en och annan solstråle in; plötsligt stannade Tom och lade sig på marken med örat tryckt mot jorden samt krälade därpå utan att säga ett ord åt sina kamrater bort ljudlöst som en orm och var snart försvunnen. Efter en stund knastrade en torr gren, och Hübner och Wolter ställde sig i försvarsposition med höjda bössor, men det var Tom som återkom.

»Jag har funnit en kanot», sade han, »den tycks obehakad, alltså måste indianerna vara i närheten. Följen mig, men försiktigt!»

Åter smög Tom bort, och de båda vännerna hade all möda att följa honom. Hübner, som gick närmast stranden, kunde ej hjälpa, att en liten sten gled undan hans fötter och ned i vattnet. Förskräckta stannade de tre männen vid detta oväntade afbrott i den ljudlösa tystnaden, men ingenting tydde på att äfven andra öron än deras märkt detsamma.

Efter en kort stunds afvaktan anträdde marschen ånyo, och efter några steg sågo Hübner och Wolter kanoten ligga i ett snår.

Men knappt hade de kommit fram till densamma, förrän en stor, ståtlig indian steg fram från snåret.

»Uff!» utropade han vid den oväntade åsynen af de tre hvite. Längre hann han ej, innan Toms bösskolf föll ned på hans hjässa, och han tumlade omkull.

»Den uslingen skall inte i sista stund fördärfva alltsammans för oss!» sade Tom och skyndade sig att lösgöra det rep, hvarmed båten var bunden. Knutarna voro tyvärr fasta, och flere gånger måste Tom ta knifven till hjälp. Under tiden hördes indianernas krigsrop, och ungefär tjugo oneidaskrigare, hvilka måtte ha legat på kort afstånd från stranden, rusade mot de hvite.

Tom var ännu ifrigt sysselsatt med repet. Han kastade endast en blick tillbaka, men denna var tillräcklig för att låta honom förstå, det en räddning med båten knappt var möjlig.

»Skjut! För Guds skull skjut på de uslingarna!» utropade Tom. Hübner och Wolter aflossade först sina bössor, hvarpå Wolter tog upp Toms bössa och affyrade äfven den mot indianerna.

Allt detta var några sekunders verk. Ehuru de i brådskan nästan ej hunnit sikta, förfelade skotten ej att göra verkan. Tre indianer lågo döda på marken, och de öfriga hejdade sig. Detta var utomordentligt fördelaktigt för de tre hvite, ty efter affyrandet af bössorna voro de så godt som värlösa mot den till antalet mångdubbelt öfverlägsna fienden. Ännu dröjde indianerna med att fortsätta angreppet, och Tom hade under tiden gjort loss kanoten. Indianerna förstodo nu fiendernas afsikt och skyndade fram för att afskära dem vägen till räddning.

Tom lät då sina följeslagare stiga först ned i kanoten och befallde dem hålla åran i beredskap. Själf stod han på stranden och laddade sin bössa.

»Vägen er ej ett steg längre, ty då är åter en af er dödens!» utropade han till indianerna och kastade bössan till kinden.

Men indianerna förstodo ej denna varning, åtminstone skänkte de den ej något gehör. Ett skott smällde — och med ett gällt skri låg en af indianerna i gräset.

Oneidas höjde ett händeskri, och med lyfta tomahawker störtade tre eller fyra af de mest förvägna på Tom. Denne besinnade sig ej länge. Kanoten var emellertid vid stranden, med fören utåt vattnet. Tom visste detta och handlade därefter. Han hade blott velat uppehålla motståndarna så länge, tills kanoten var flott, och sprang nu ned i båten samt sköt den med blixstens hast ut i vattnet.

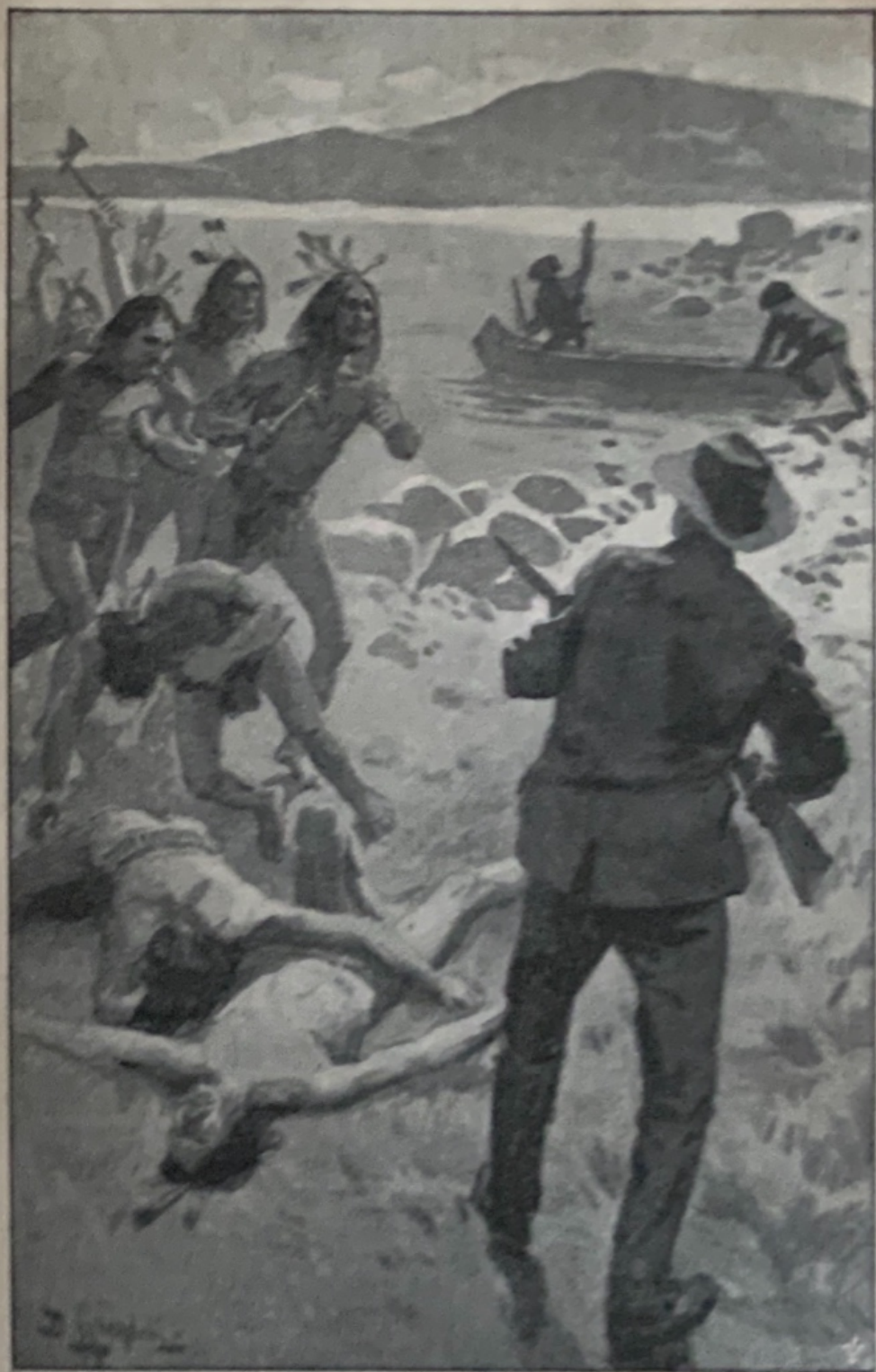
Förbittrade och besvikna öfver fiendernas lyckade flykt sprungo indianerna under vildt hämdtjut omkring och skakade hotande sina tomahawker mot de hvite. Tom och hans kamrater bekymrade sig likväl ej vidare därom, utan rodde af alla krafter utan att göra bruk af sina bössor för att ej därigenom locka fram flere fiender.

»Må tusan ta dessa röda skurkar, som kommo ur urskogen just det ögonblick, då jag visade vakten vägen till Manitus jaktmarker», sade Tom, när de hunnit så långt från stranden, att de tillåto sig en kort paus i den ansträngande rodden.

»Kan du känna igen, till hvilken stam de höra?» frågade Will.

»Ja visst», blef svaret, »de där skurkansiktene känner man nog igen. Det var oneidas. Men hvarför frågar du det?»

»Jag menar blott, att du däraf kanske kunde förestå, hvad vi ha att vänta af dem. Deras namn är mig alldeles obekant. Kanske dessa vildar ej höra till en stor stam, så att vi ej ha mera att frukta. De skola nog låta sig nöja med den erhållna läxan.»

Med ett gällt skri låg en af indianerna i gräset. (Se sid. 38.)

»Det kan du missräkna dig på», svarade Tom, »och jag är tvärtom öfvertygad, att de skola vara efter oss, innan en timme förflutit. Oneidas utgöra visserligen endast en liten, obetydlig stam, men de äro ytterst grymma, och sällan undkommer från dem en fången fiende, vare sig denne är en hvit eller ett rödskinn. Nej, Will, gör dig inga förhoppningar, ty — men hvad står på, hvarför ror ni ej?»

Hübner hade plötsligt släppt åran och rusat upp.

»Jag tror, att ni har rätt, Tom», sade Hübner slutligen och satte sig åter ned samt grep åran, »se dit bort, därifrån vi kommo, jag såg fem mörka punkter, men kan ej se på det här afståndet hvad det är!»

Redan medan Hübner talade, hade Tom rest sig.

»Det är för långt håll, jag kan ej se riktigt. Försök din lycka du, Will! Som gammal sjöman bör du kunna se bättre än jag.»

Genast gaf Wolter åran till Tom för att ej förorsaka nytt uppehåll nu, då tydligen en ny fara hotade, därpå reste han sig upp, lade båda händerna öfver ögonen och försökte se.

»Det är just ej mycket uppmuntrande detta», sade Wolter slutligen. »Det är fem båtar som den här, och i hvar och en af dessa sitta tre eller fyra personer. De måste redan ha märkt oss, ty de hålla kurs hit. Att komma undan på vattnet anser jag omöjligt, de ro fortare än vi.»

»Då äro vi afskurna», sade Tom kort.

»Vet ni intet gömställe i närheten?» frågade Hübner, sedan man en stund under tystnad rott af alla krafter.

»Se er omkring! På vattnet finns intet gömställe», svarade Tom, »och vi ha en timmes rodd, innan vi ha land åt något håll.»

Återigen rodde de framåt under tystnad, tills Hübner

slutligen alldeles utmattad släppte åran. Men Wolter tog genast upp den och rodde vidare. Bakom dem syntes småningom allt tydligare indianernas båtar.

»Tusan kan hålla ut!» svor Tom och lade ifrån sig åran. »Jag tror ej vi komma undan dessa röda galgfåglar. Vi kunna trots alla ansträngningar ej nå land. Jag uppger det.»

»Det får du inte, Tom», förmanade Wolter, som ej var vidare förtjust öfver utsikten att vara prisgifven åt de förbittrade indianerna. »Du måste på något sätt finna en utväg, vi kunna ej utan vidare låta taga oss till fånga och låta slakta oss.»

»Det går ej», svarade Tom, »jag vet intet medel att komma undan. Vi kunna väl inte flyga öfver vatt-net, och här finns inga hål att gömma sig i.»

Kamraterna svarade ej och rörde endast mekaniskt armarna, ty deras intresse att komma fort fram var betydligt slappadt.

Slutligen reste sig Tom.

»Framåt, gossar!» sade han, när han varseblef hur långsamt båten gled fram. »Jag tror ni somnat.»

»Har ni tänkt ut någon plan att rädda oss?» frågade Hübner.

»Kanske har jag en plan, men rören på armarna, eljest ha rödskinnen hunnit oss inom en kvart.»

De förföljda fingo nytt mod, och kanoten sköt pil-snabbt fram. De visste, att Tom var väl förfaren i alla finter, och att de kunde förlita sig på honom.

Men hur mycket de än ansträngde sig att ro, blef afståndet mellan flyktingarna och deras förföljare mindre.

I en timme hade hetsjakten varat, men ännu tillkännagaf ej Tom på hvad sätt han ämnade försöka räddningen. Han hade rest sig upp i båten och såg skarpt framför sig. Plötsligt hördes ett skott, och en kula hven tätt öfver Toms hufvud.

»Är det meningen! Gif mig då bössan, då skola vi tala ett ord med de där skurkarne!» Tom lade bössan till kinden, och skottet smattrade. Ett hänskratt blef svaret.

»Vänta bara, jag skall lära er att skratta, jag! Nå, pojkar, passen på nu!» sade Tom till sina följeslagare. »Ni, Hübner, ro på allt hvad tygen håller, men i takt, så att ej kanoten skakar och jag kan skjuta säkert, och du, Will, laddar åt mig!»

Tom skulle just sända en ny kula efter förföljarna, då ett verkligt helvetestjut höjdes, och ett hagel af kulor slungades efter den flyende kanoten.

Till all lycka träffade emellertid ingen, vare sig männen eller kanoten, men Tom och kamraterna förstodo till fullo hur farliga dessa kulor kunde vara, då de affyrades på nära håll. Tom lossade nu ett skott mot den främsta kanoten. Knappt hade detta smällt, förrän de fyra indianer, som sutto i kanoten, med blixstens hast hoppade i vattnet och simmade mot den närmaste kanoten.

Tom hade träffat kanoten under vattenlinien, och i nästa ögonblick var båten försvunnen.

Indianernas andra båtar höllo sig nu på större afstand. Tom å sin sida försökte åtskilliga gånger förgäfvat att bereda flere af båtarna samma öde.

Nu ändrade indianerna taktik, i det de fördelade sig i båge omkring de hvites kanot och stängde vägen för dem åt alla håll. Med stor hast hade en kanot rott förut och afskurit flyktingarne vägen framåt.

»Vänta, gossar», sade Tom, »vi ligga nu i en fälla, och det tjänar ingenting till att ro vidare. Vi skola snart skaffa oss luft. Tagen edra bössor, och sikten på kanoterna under vattenlinien!»

Nu smattrade skott på skott ur den förföljda kanoten

mot indianbåtarna. Indianerna svarade, allt under det de försökte göra bågen omkring de förföljda allt trängre. Men därigenom fingo de förföljda åter lättare att skjuta och hade snart den fröjden att se hur indianerna i kanoterna framför dem bemödade sig att ösa ur vattnet, som strömmade in i densamma.

Tom hade ej väl märkt detta, förrän han försökte ett puts att komma vidare.

»Ron nu med alla krafter i diagonal mellan båtarne framför oss!»

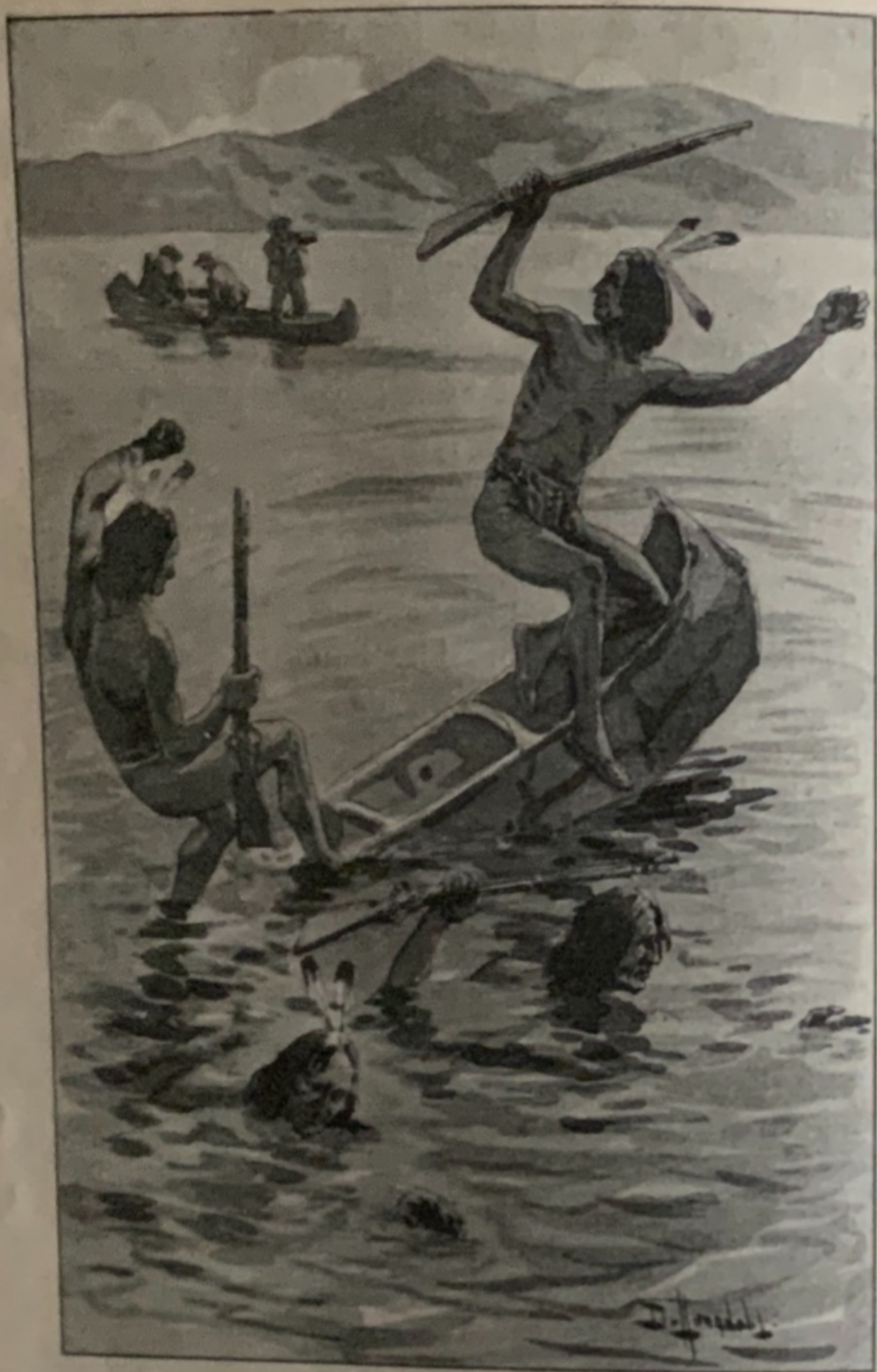
Kamraterna lydde, men äfven vildarne satte sig i rörelse för att hjälpa sina bröder i den sjunkande kanoten och hindra de hvite att komma undan. Men Tom dref dem genom några väl iktade skott tillbaka. I de tre hela kanoterna måste de hjälpa upp sina sinnande kamrater och kunde ej med de öfverlastade båtarna fortsätta förföljelsen.

Om Tom velat lägga an på att göra de bortfarande fienderna oskadliga, hade han nu det bästa tillfälle därtill, ty de tungt lastade kanoterna lågo ända till kanten i vattnet och kunde blott långsamt komma ur stället. Men de hvite läto fienderna fara oförhindrade bort och fortsatte färden till stranden, som de inom kort nådde.

Utmattade af ansträngningen måste de återhämta sig. Under ett strandutsprång, bevuxet med buskar, fann Tom ett förträffligt gömställe och sköt båten in under detsamma, och här öfverlämnade flyktingarna sig nu åt en välförtjänt hvila.

Det var redan sent på eftermiddagen, då de slutligen bröto upp för att färdas vidare på land; där behöfdes ej kanoten, och Tom sänkte försiktigtvis densamma i vattnet, för att den ej skulle förråda för onsdas, hvar landningen skett.

Tom var åter anförare. Han följde länge sjöns

Tom hade träffat kanoten under vattenlinien. (Se sid. 42.)

strand, men vek slutligen af in i den börjande urskogen. Med raska steg gick han rakt framåt. Den erfarenhet han samlat under lifvet i urskogen kom honom nu väl till pass; marschen fortfor till aftonen, och först då natten inträdde, kastade sig Tom och hans kamrater ned under en sykomor, hvars grenar hängde ända till jorden.

V.

»Våra förräder äro slut», sade Tom då han nästa morgon vaknade, »vi måste ha något i oss, innan vi bryta upp. Stannen här, men varen alldeles tysta, så att ej några indianer få korn på er. Jag skall emellertid gå ut i skogen och se till, om jag kan skjuta något.»

Tom tog bössan med sig och gick, men Hübner och Wolter stannade kvar under sykomoren.

Då en lång stund förflöt, utan att Tom hördes af, började Hübner och Wolter bli oroliga.

»Det kan väl inte ha händt honom något», sade Hübner, »han må väl ej ha fallit i händerna på indianerna!»

»Det förbjude Gud!» inföll Wolter. »Jag vet mig ingen råd att då hjälpa honom. Och dessutom vore också vi i ett skönt klister; då vore det bäst, att vi gåfve oss af hem så fort som möjligt. Guldlagret skulle vi utan honom aldrig få tag i.»

»Eftersom den saken kommit på tal», sade Hübner, »var det något jag tänkte på, när jag hörde Toms berättelse, som jag ville fråga dig om. I Toms närvaro skulle det vara omöjligt.»

»Bry ej din hjärna i onödan!» sade Wolter med en hastig blick på vännen. »Vi ha sagt dig allt hvad vi själfva veta, sen får det bli, som det blir!»

»Jag vill bara höra, hvarifrån ni fått planen öfver guldlagret?»

»Det ha vi ju berättat: från den gamle trappern, eller hvad han var, som Tom händelsevis träffade på den där sjömanskrogen.»

»Ja, men på hvad sätt fick Tom papperet från gubben? Har han ryckt det från honom, eller . . .»

Hübner hejdade sig, som om han ej vågade säga något vidare; han förstod likväl, att hans misstankar voro befogade, ty Wolter blef eldröd i ansiktet.

En stund tego båda, men därpå tog Wolter själf upp ämnet.

»Då du redan sagt så mycket, är det så godt att du talar ut. Säg hvad du tänker, så att det blir klart oss emellan!»

»Det är också min önskan», svarade Hübner, »och därför vill jag veta, om Tom ryckt papperet från gubben, medan de brottades, eller om han stuckit ned honom och sedan stulit papperet?»

»Nå, om nu också det senare vore fallet, förändrar det något i den omständigheten, att vi nu ha planen och kunna bli rika karlar?»

»Visserligen ej, men om jag vetat detta på förhand, skulle jag allt ha aktat mig att göra gemensam sak med . . .»

Hübner afbröts plötsligt af ett fruktansvärdt krigstjut från indianer, som ljudlöst omringat trädet, och i nästa ögonblick lågo både han och Wolter på marken, fångslade till händer och fötter.

De förstodo i förstone knappast hela faran i sin belägenhet; de fruktade mest, att Tom när som helst

kunde återvända och falla i vildarnes händer. Hübner lät undfälla sig några ord därom, men afklipptes genast af en indian, hvars hufvudprydnad tillkännagaf att han var höfding. Han gick fram till Hübner samt satte sin knif mot hans bröst. Denne förstod då, att han skulle få knifven i sig, om han ej teg.

Fångarna höllo sig därför stilla och inskränkte sig till att ge akt på indianerna, hvilkas seder och bruk voro dem fullkomligt främmande. Man lämnade dem ej länge i ro; på en vink af höfdingen släpade nämligen några af indianerna dem till två träd, som stodo ett stycke från hvarandra, och bundo dem upprätta vid dessa.

Indianerna — till antalet tio man utom höfdingen — slogo läger på kort afstånd från de hvite, och två man bevakade dem.

Efter en timma uppenbarade sig ytterligare en trupp indianer. Dessa hade tydligen varit ute på jakt och kommo tillbaka med rikt byte samt välkomnades med tjut och glädjehrop. En måltid skulle nu anrättas, och vid åsynen af förberedelserna till densamma kände fångarna hungerns kval fördubblade.

Det såg ut, som om ingen bekymrade sig om de båda hvite; till och med vakterna lämnade sin post för att deltaga i måltiden. Denna omständighet ingaf Wolter tanken att försöka fly. Han kände, att bandet omkring hans ben satt ganska löst, och att han med några ryck skulle kunna lossa detta. Men han dröjde ännu för att ej i förtid uppväcka misstankar. Mera arbete och större kraftansträngning förorsakade det honom likväl att befria armarna, som voro bundna omkring trädet. Hur mycket han än bemödade sig, lyckades det honom ej. En af de närmaste indianerna måtte i hans ansikte ha läst det uttryck af smärta, som repen för-

orsakade, ty han ställde sig bredvid honom och betraktade honom uppmärksamt.

Wolter förlorade nu fattningen och bad honom med ord och tecken att binda repen riktigt. Visserligen förstod siouxindianen — ty denne krigare var en sådan — ej ett ord af hvad Wolter sade, men han nickade likväl flere gånger med hufvudet samt fängslade Wolters fötter stadigt, men lossade däremot repen om händerna så mycket, att han kunde röra dem fritt; emellertid blef han nu bunden öfver både bröstet och öfverarmarna.

Äfven Hübner fängslades på samma sätt; därpå gick indianen fram till höfdingen samt växlade några ord med honom. Fångarna följde honom med blicken och sågo huru höfdingen nickade liksom bifallande. Följden af detta samtal blef, att ett stort stycke saftigt kött räcktes åt de båda hvite.

Emellertid hade indianerna nu slutat äta, och på en vink af höfdingen samlades krigarne omkring honom. När hvarje krigare slagit sig ned på den honom tillkommande platsen, höjde höfdingen handen, och en af de yngre krigarna räckte honom en brinnande pipa.

Långsamt och andäktigt drog höfdingen tre långa bloss därur och blåste ut röken samt räckte därpå pipan åt den bredvid sittande krigaren. Äfven denne drog tre bloss och räckte i sin tur pipan vidare.

På detta sätt vandrade pipan rundt i kretsen, utan att ett ord talades; den återkom slutligen till höfdingen, som betänksamt lade ned den bredvid sig, reste sig och höll ett långt tal. Hvad han sade kunde fångarna ej förstå, men att det gällde dem, framgick af att höfdingen flere gånger pekade på dem.

Sedan han tystnat, svarade honom ett bifallsmummel från församlingen. Då detta lagt sig, reste sig en äldre krigare och höll ett långt tal, hvilket, äfven det,

mottogs med bifall. Efter honom följde flere äldre krigare, och allt mer tilltog belåtenheten hos de yngre. Då den siste talat ut och höfdingen tecknat, att rådpjägningen var slut, utbröt en storm af hänförelse.

Då nu indianerna med vilda språng dansade omkring fångarna och stucko och slogo efter dem med knif och tomahawk utan att såra dem, förstodo de, att talarne gjort olika förslag om att tortera dem.

Vissierligen hade hvarken Wolter eller Hubner varit ögonvittnen till indianernas grymhet vid sådana tillfällen, men de hade dock genom berättelser hört nog för att inse, att deras sista timme slagit.

Ett träd fälldes, och stammen afhögs så, att trädet blef endast af dubbel manshöjd. Stammen stacks ned i jorden, och vid denna bands Wolter, hvilken genom höfdingens beslut skulle marteras först.

Med höguret hufvud stod Wolter vid marterpålen och såg på de unga krigarne, som ställde upp sig omkring honom. Han visste, att mod och oförskräckthet städse imponerade på rödskinden, och han var fast besluten att ej ge ett ljud af smärta ifrån sig för att därigenom kanske mildra det fasansfulla öde, som var honom tillämnadt.

Nu gaf höfdingen tecken till tortyrrens början. Den krigare, som stod närmast fången, slungade då sin knif mot stammen, där Wolter var bunden, så att den med spetsen stannade strax bredvid dennes hufvud. Därpå följde nästa indian. Denne siktade en stund och kastade sedan knifven öfver fångens hjässa in i trädet så nära Wolters hufvud, att en hårtofs afskars på denne.

Ett högljudt bifallsummel belönade indianen, och med stolt uppsyn lämnade han plats åt nästa krigare. Dennes ärelystnad väcktes af föregångarens framgång, och sinneströrelsen gjorde troligen honom orolig, ty då

han siktade åt den andra sidan af Wolters hufvud, där ingen knif satt, kastade han så oskickligt, att knifven i Wolters kind förorsakade ett djupt sår, ur hvilket blodet flöt. Vapnet hade emellertid därigenom förlorat i kraft och stannade ej i trädet, utan föll till marken.

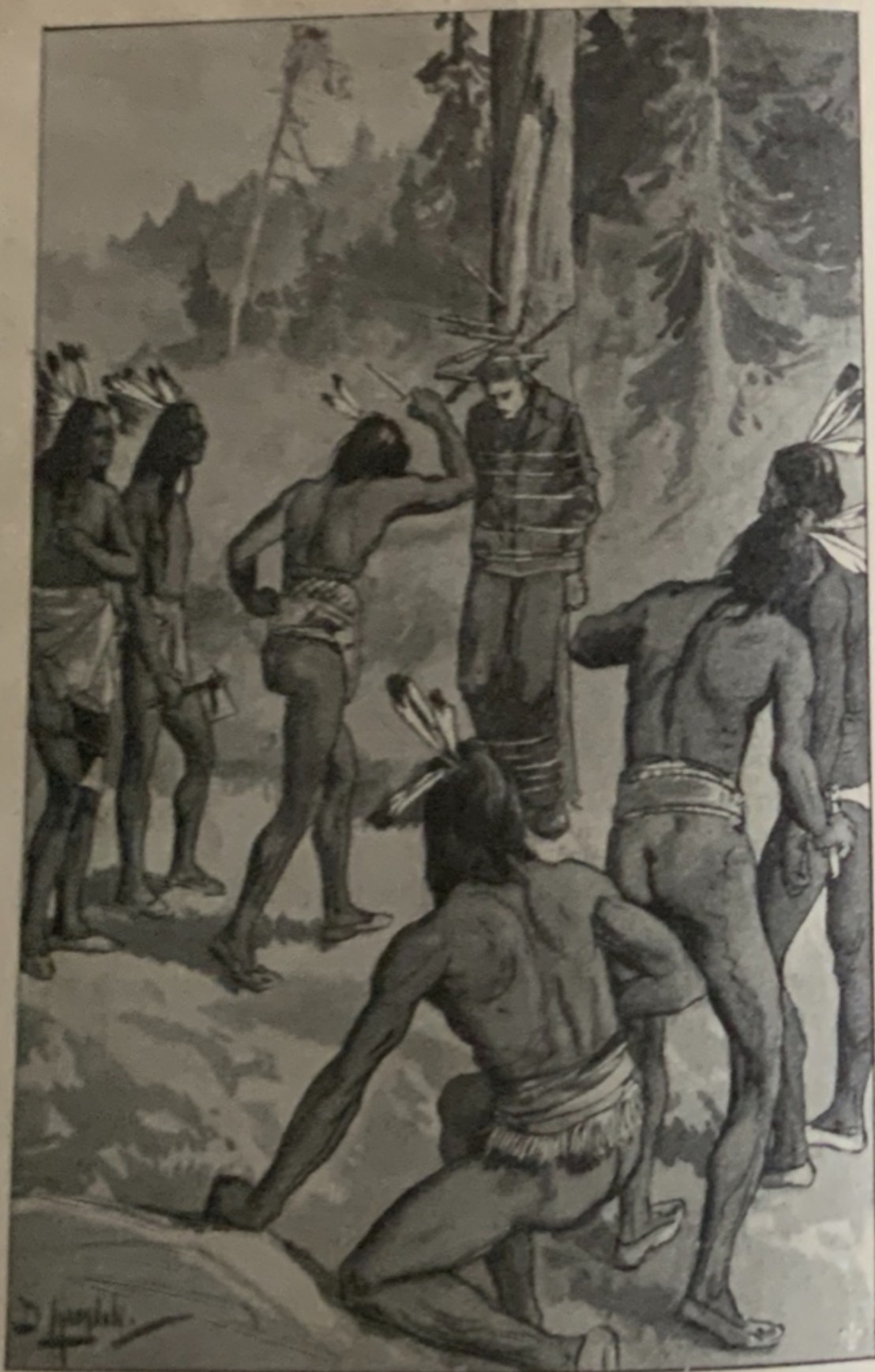
De äldre krigarne bibehöllo en isande tystnad, då den olycklige indianen skamsen smög sig genom deras leder för att ta upp sin knif, men de yngre kunde ej undertrycka ett mummel af ovilja. Ett dylikt oskickligt utfördt kast, som farligt sårade fången, kunde varit i stånd att plötsligt ända hela tortyren; ännu var likväl ej den tid kommen, då fången skulle dö, och ännu ville de länge fröjdas åt hans dödsångest.

Den grymma leken fortgick, och snart sutto sioux-indianernas knifvar fast omkring Wolters kropp. Alla de yngre krigarna hade visat sin skicklighet, och nu kom turen till de äldre och erfarnare.

Dessa trädde nu fram till fången, och sedan knifvarna borttagits, slungade de tomahawkerna in i trädet. Åskådarnas spänning växte, ju hastigare yxorna kastades, och ingen gaf akt på att Wolter bleknade mer och mer; slutligen föll hans hufvud framåt. Sinnesrörelsen och spänningen hade gjort honom vanmäktig.

För ett ögonblick stodo indianerna tysta, men snart gånge de sin vrede tillkänna i höga smäderop. Och så stor blef förbittringen mot det kraftlösa blekanniktet, som kanske genom en död i förtid skulle beröfva dem deras grymma nöje, att några af dem voro hågade att stöta knifven i bröstet på Wolter.

Men det anseende, som höfdingen åtnjöt, räddade för denna gång Wolters lif. Höfdingen befallde nämligen, att man skulle lösgöra fången, lägga honom i gräset och förbinda hans sår. Utan tvifvel härledde sig ej denna omsorg af medlidande utan snarare af

Den grymma leken fortgick. (Se sid. 51.)

begäret att spara blekansiktet till nya grymheter vid ett annat tillfälle.

Detta var väl också orsaken till att de uppretade krigarne läto lugna sig. Och dessutom fanns ju ytterligare en fånge, som kunde få umgälla deras vrede.

Snart var nu Hübner fångslad vid martyrpålen, och sioux ämnade just börja tortyren, när plötsligt en krigare, nästan andlös och utom sig af sinnesrörelse, rusade fram till höfdingen, som gick honom till mötes med afmätta steg.

Endast några få ord växlades mellan dem, innan äfven höfdingen, som hittills varit lugnet själft, råkade i uppror. Äfven de öfriga krigarna blefvo oroliga, sedan höfdingen hållit ett kort tal till dem.

Hübner trodde sig förstå, att budet haft viktiga meddelanden, och att han nu ej hade skäl att frukta att få utstå samma kval som vännen.

Sedan höfdingen meddelat sitt folk den lämnade underrättelsen, hade alla förlorat hågen att fortsätta tortyren. Man bröt upp i all hast, kolen efter elden ströddes ut, och alla spår utplånades omsorgsfullt, så att intet skulle förråda, att platsen varit ett indianläger.

Sedan detta skett, gaf höfdingen sitt folk några befallningar, hvarefter rödskinnen genast ordnade sig i led och snart försvunno bakom träden.

Blott en äldre indian och fem unga krigare stannade kvar för att bevaka fångarna. Äfven dessa tycktes af höfdingen ha fått bestämda order, och det såg ut, som om man här skulle invänta de andras återkomst. Hübner lösgjordes från pålen och fick lägga sig ned i gräset, där en af krigarna vaktade honom. Men de öfriga sysselsatte sig med Wolter, som ännu ej vaknat ur sin vanmakt.

Snart slog han emellertid upp ögonen och såg sig

förvånad omkring. Småningom återfick han minnet af det nyss timade och hämtade sig efter hand. Hübner fördes till honom och lade sig ned bredvid honom.

En kort stund fingo de båda olyckskamraterna samtala, och därpå tvingade den gamle indianen dem att resa sig, hvarefter marschen började.

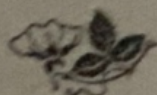
Solen stod redan högt på himmeln, då de kommo in i urskogen, där en angenäm svalka härskade, men i trots däraf kände Hübner och Wolter krafterna aftaga allt mera, deras till detyttersta spända nerver slappades, och de fruktade att ej uthärda en längre marsch.

Ännu tycktes dock anföraren ej tänka på att göra halt. Han befalldes två af de yngre krigarna att taga fångarna mellan sig och fortsatte på detta sätt marschen.

Mot aftonen hade man uppnått slutet på urskogen och befann sig vid randen af en tämligen bred bäck, som skulle öfverskridas. Åtminstone trodde Hübner, att detta var indianernas afsikt, men att de ej vågade simma öfver bäcken, så trötta som fångarna nu voro.

Det var också anförarens tanke att för den dagen afstå från öfverfarten, ty natten hade redan inbrutit, och de båda fångarna kunde i mörkret slippa undan, då handbojorna måste tagas af dem, om de skulle simma öfver bäcken.

Han beslöt alltså att tillbringa natten på denna sidan stranden. Detta hans beslut skulle emellertid medföra fångarnas befrielse.

VI.

Det var natt. Bäckens vågor sorlade sakta och sjöngo de vid stranden slumrande till ro. Ingen månstråle speglade sig i vattnet, och högtidlig stillhet härskade öfverallt.

Elden, som indianerna tändt för natten, var nästan nedbränd, emedan den pliktförgätne vakten själf, följande kamraternas exempel, insomnat tungt; eld och fångar fingo sköta sig själfva.

Frits och Will hade fångslats till händer och fötter. De insågo också nogsamt, att de ej kunde fly. Förföljda af plågsamma tankar, lågo de vakna och stirrade mot himmeln. Händelserna hade efter Toms bortgång följt så hastigt på hvarandra och varit så uppskakande, och deras ångest var så stor, att sömnen ej kunde infinna sig.

Men rörde sig ej där en mörk skugga i riktning mot fångarna? Hübner varseblef den först och gjorde Wolter uppmärksam på densamma. Hvem var det? Var det Tom, som kom för att befria sina kamrater, eller var det ett djur, som lockats dit af glöden från vaktelden.

Det dröjde länge, innan fångarna kunde bli kloka

på hvad gestalten var. Men ju närmare den kom, dess sannolikare tycktes det dem, att det ej kunde vara Tom, emedan dess form och gång mera liknade en björns än en människas.

Plötsligt var den försvunnen, och hur mycket Hübner och Wolter än ansträngde sina ögon, kunde de ej se till den.

Wolter ämnade just sluta till ögonen, då han plötsligt kände hur något tungt lade sig på hans bröst. Han trodde, att det var björnen, som lade sin tunga tass på honom, och stod just i begrepp att skrika till och väcka de sofvande rödskinden, då han såg, att det var Tom. Denne böjde sig ned öfver honom och tecknade åt honom att vara tyst.

Men Wolter var utom sig af glädje öfver det oförmodade återseendet samt gaf ej akt på Toms varning, och då han ville bestorma vännen med frågor, måste denne hålla handen för hans mun för att tysta honom. Genom några raska snitt med knifven skar Tom af fångarnas fjättrar. Men det farligaste återstod dock, nämligen att obemärkta komma från platsen. Äfven härför visste dock Tom råd. Han hviskade åt dem att krypa längs efter bäcken, så att buskarna vid stranden skulle, åtminstone så länge det var natt, dölja deras flykt. Tom skulle stanna kvar och hålla dem ryggen fri.

Utan att länge sträfva mot detta ädelmodiga förslag följde Wolter och Hübner uppmaningen, och först när de varit länge borta och Tom ej längre fruktade, att rödskinden skulle vakna för tidigt, lämnade han sin post för att skyndsamt följa dem.

Sedan Frits och Will försiktigt krupit ett stycke framåt, reste de sig och sprungo, så fort de kunde, utefter bäcken. Morgonen hade redan brutit in, och indianerna måste för längesedan ha märkt deras flykt; men Tom hade ännu ej hunnit upp dem.

Detta var oroligt nog för de båda vännerna, som utan Tom ej visste hvad de skulle ta sig till i ödemarken med alla dess faror. Hvad hade det blifvit af honom? Kom han efter dem, eller hade han fallit i händerna på indianerna, som nu kanske som bäst släckte sin hämndtörst på honom. De kommo nu öfverens om att rasta en kort stund för att därmed ge Tom tillfälle att hinna upp dem.

»Jag kan ej komma ifrån den tanken att vi måste stanna och hjälpa Tom, som offrat sig för oss!» sade Wolter, då de hvilade sig under de skuggiga grenarna på ett träd.

»Det behöfs alldeles ej», svarade Hübner, »Tom är så förslagen och känner alla rödskinnens lister och knep så väl, att han säkert redt sig ur klämman.»

»Kanhända», svarade Wolter, »men hvad skola vi ta oss till nu?»

Hübner som, sedan han kommit ur indianernas händer, kände allt sitt personliga mod och sin ungdomliga kraft återvända, såg mindre tragiskt på deras belägenhet än Wolter.

»Min mening är, att vi tills vidare måste ta igen vår förlorade sömn, och under tiden kommer nog Tom...»

»Men om han inte kommer, hvad skola vi då göra?» afbröt honom Wolter, som ej alls tyckte om Hübners sorglöshet.

»Jag bryr mig ej om att på förhand oroa mig i onödan, det blir tids nog att tänka på den saken om han verkligen ej kommer.»

»Då kan det vara för sent. Se så högt solen står! Det är bara några timmar kvar, innan aftonen faller på. I mer än en half dag ha indianerna vetat att vi flytt, och de...»

Nu prasslade det i närheten, och strax därpå sågo

de Tom komma fram ur ett snår och uppmärksamt leta efter deras spår.

Ett glädjerop från Hübner och Wolter förrådde för Tom deras gömställe. Han kastade sig genast ned på marken hos dem.

»Jag har gått så fort, att jag är alldeles förbi, men vi få ej hvila oss länge. Om några minuter måste vi bort igen.»

Will och Frits ville naturligtvis bestorma honom med frågor, men han svarade blott: »Unna mig bara en liten stunds hvila, så skall jag sedan berätta allsammans.» Han somnade nästan genast, men reste sig efter en kvart och uppmanade de andra båda till skyndsamt.

De följde alltjämt bäckens lopp, och under vägen berättade Tom hvad han upplefvat, från det ögonblick då han lämnade dem för att skaffa villebråd, till befrielsens stund. »Och nu,» slöt han, »råder jag blott till, att I följn mig så fort som möjligt, ty de röda spetsbofvarna äro efter oss och skola göra allt för att åter få fatt på oss. Det blir nog ganska lätt, ty vi kunna ej utplåna våra spår så fullkomligt.»

De skyndade framåt, så fort fötterna bur dem. Inte ens när natten inbröt, och Wolter och Hübner af trötthet knappt kunde röra sig, tänkte Tom på att söka en plats till nattläger. Så länge månen ej var uppe, fortsatte de vandringen, men då de första månstrålarna lyste öfver vattnet, kröp Tom och hans följeslagare in i ett snår nära stranden. Men knappt var månen nästa morgon förbleknad, förrän Tom ånyo manade till uppbrott.

»De röde hvila sig nog ännu, ty de våga säkert ej följa oss i mörkret för att ej tappa spåret. Om vi nu skynda oss, få vi försprång,» sade Tom.

»Men hur länge skola vi kunna behålla försprånget

framför
städes hä

»Det
skarpögda
söka åt al

»Men
Hübner,
kolor; sku
en riktig

»Det
slätten ku
förfarne s
mannade.

där vi ku

»Hva

»Jo,
skulle hur

Hur läng
belägring!

Will

satte ma
dagats, o

gällde ju
på den

fiender d

ej tala, c

af sina f

som möjli
men sam

stöta mo
oförsiktig
samhet.

De l
började b

framför dessa rödsinn? Kunde vi ej dölja oss någonstades här i närheten och lura dem att gå oss förbi?»

»Det går ej, Wolter, det är omöjligt att bedra de skarpögda sioux. Så snart spåren upphöra, skola de söka åt alla håll, tills de träffa på oss!»

»Men det är bara sex förföljare efter oss», sade Hübner, »och vi äro rikligen försedda med krut och kulor; skulle vi ej kunna hålla dem stänga och gedem en riktig salva?»

»Det duger ej heller», svarade Tom, »här på öppna slätten kunna vi ej strida med de i alla krigslistor väl förfarne sioux; vi skulle snart bli skilda åt och öfvermannade. Ja, till och med om vi finge tag i en plats, där vi kunde förskansa oss, skulle jag ej begagna den.»

»Hvarför ej?» frågade Wolter.

»Jo, helt enkelt af det skälet, att de skurkarna skulle hungra ut oss. Vi ha ju inte en bit mat i förråd. Hur länge skulle vi kunna hålla ut med en sådan belägring?»

Will och Frits måste ge honom rätt, och de fortsatte marschen under tystnad. Det hade emellertid dagats, och Tom gick ytterst försiktigt framåt. Det gällde ju ej blott att bedraga förföljarna med afseende på den riktning de tagit utan också att undvika de fiender de möjligen kunde ha framför sig. De tordes ej tala, och Tom måste nu göra sig förstådd och lydd af sina följeslagare blott genom tecken. Så mycket som möjligt användes det täta buskverket till betäckning, men samtidigt måste de ytterst försiktigt undvika att stöta mot grenarna, ty det minsta ljud, det minsta oförsiktigt afrifna blad kunde väcka sioux' uppmärksamhet.

De hade redan marscherat i flera timmar. Solen började bränna hett, och hungern plågade dem mer och

mer. Plötsligt stannade Tom, som gått förut, och helt förskräckta stannade äfven hans följeslagare.

Men Tom vinkade lugnande åt dem och sade, pekande utåt vattnet: »Där är räddningen». De båda andra varseblefvo nu, att bäcken var dubbelt så bred som förut, och att en liten grönskande ö låg i dess midt.

»Om vi kunna komma ut till ön där, innan sioux kommit hit, då äro vi gömda och i säkerhet. Nå, hvarför säger ingen af er något?»

»Hur skola vi komma dit?» frågade Hübner slutligen.

»Helt enkelt genom att simma, det är klart som dagen,» svarade Tom.

»Men här är det stark ström, så det blir svårt nog,» sade Wolter. »Och hvem borgar för att vi därborta ha fast mark under fötterna? Kan inte den där ön för långliga tider sedan vara ditspolad och småningom . . .»

»Där är sjömannen framme, Will. Men jag tycker, att dina nautiska kunskaper . . . Nå, det angår mig ej, och jag vill ej förarga dig. Men du kan förlita dig på, att du kan ligga torr och sofva därborta, och om jag ej för mycket bedrar mig, hitta vi nog några frukter att äta.»

Wolter tycktes visserligen ej vara öfvertygad, men Tom bekymrade sig ej därom, utan vidtog lugnt sina förberedelser för att skaffa krut och kulor torra öfver vattnet.

Med eller mot sin vilja måste Wolter och Hübner hjälpa till med förberedelserna, då de ej visste någon annan utväg. Rockar och stöflar togo de af sig och lindade in i dem krut, kulor och bössa, hvilket allt de buro på hufvudet som ett knyte. Utstyrda på detta sätt marscherade de en bit tillbaka uppför bäcken för att börja öfverfärden på ett ställe, där strömmen var mindre

stark. Med uppjudande af alla sina krafter uppnådde de tre männen ön. De skälfdes visserligen i hela kroppen efter ansträngningen, men voro dock synnerligen nöjda med att jämförelsevis i säkerhet få hvila ut.

Tom gaf sig emellertid ej lång ro. Sedan han hämtat sig ett ögonblick, tog han fram sin bössa och sade: »Stannen I här, men hållen ögonen på stranden därborta! Jag skall se efter hur det ser ut här på ön! Vågen er under inga omständigheter, ehvad än må ske, fram, så att I ären synliga från stranden!»

Wolter och Hübner voro högst belåtna med att få dröja kvar i behaglig overksamhet.

Efter en knapp kvart kom Tom tillbaka med en mängd frukter, tillräckligt många för att stilla deras värsta hunger. »Jag har sökt både kors och tvärs,» började Tom, »och här finns inte en lefvande själ. Vi äro således oinskränkta härskare på ön och skola veta att försvara vår besittning mot dessa röda djäflar.»

»Det är nog bra, så länge vi bara ha att göra med de sex sioux», svarade Wolter. »Innan de simmat hit, skjuta vi ned dem. Men om de få förstärkning och falla öfver oss i mängd.»

»Eller om de besätta båda stränderna och belägra oss så länge, att hungern drifver oss i deras händer», inföll Hübner.

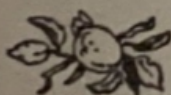
»Det vore väl det värsta som kunde hända oss», svarade Tom lugnt. »Ty om också de frukter, som hänga här öfverallt, räcka en rundlig tid, så är väl den kosten ej lämplig att i längden hålla oss vid lynne och krafter. För öfrigt är jag ingen vän af funderingar på alla möjliga och omöjliga fall. Kommer tid, kommer råd.» Med dessa ord sträckte han ut sig i gräset och slöt ögonen.

»Skola vi följa ert exempel, Tom? Men vi kunna

väl ej lämna stranden därborta alldeles utan uppsikt!» sade Hübner.

»Nej, det går ej an! Hvila behöfva vi nog alla, men I han utstått mer ångest än jag, så jag skall vaka först. Om två timmar väcker jag Hübner, och efter ytterligare två timmar väcker han dig, Will. På det sättet tura vi om. Litet senare kunna vi fundera på hur vi skola ha det i natt, om vi ej till dess äro fångade af indianerna.»

»Det skola de allt slippa», sade Wolter, som redan till hälften sof. Snart förkunnade regelmässiga andedrag, att han var fullt insomnad. Äfven Hübner sträckte ut sig i gräset, lade hatten öfver ögonen och sof snart den rättfärdiges sömn. Men den outtröttlige Tom kastade bössan till axeln och gick med långsamma steg omkring på ön, ständigt med blickarna riktade mot stranden.

VII.

Det var morgon. Natten hade förflutit i lugn för flyktingarne på den lilla ön, och alla tre kände sig stärkta efter hvilan samt sutto nu tillsammans för att rådslå om hvad som skulle företagas.

»Att vi hittills ej hört eller sett något af sioux, tycker jag ej riktigt om», sade Tom.

»Men det är ganska möjligt, att vildarne i hastigheten sprungit förbi den plats, där vi simmade öfver, och nu söka våra spår kanske många mil härifrån.»

»Hör, Will, du borde tänka dig för litet mera, innan du pratar sådana dumheter», sade Tom, uppenbarligen förargad.

»Hvad är det, som retar dig så? Jag tycker att det mycket väl kunde vara tänkbart», fortfor Wolter med den oskyldigaste ton i världen.

»Hur kan du tro, att sioux ett enda ögonblick tappat våra spår ur sikte. Det skulle inte den oerfarnaste indianyngling göra, så mycket mindre då en vuxen krigare, och tro aldrig, att ett rödskind tar ett enda steg af förföljelse, som ej är öfverlagdt. Intet undgår en indian, intet förbiser han!»

»Då återstår endast det antagandet, att vildarna inte
alls förfölja oss», inföll Hübner.

»Ni känner ej indianerna och deras vanor, eljest
skulle ni ej säga så, Hübner. Om vi hade att göra med
fega apacherhundar, skulle det vara möjligt, men aldrig
med sioux.»

»Nä, säg då ut din egen mening», sade Wolter.
»Om du känner indianernas vanor så väl, måste du väl
också ha bildat dig en åsikt om, hvarför vi hittills ej
oroats af dem.»

»Det har jag också gjort! Sioux ha förföljt oss till
den punkt, där vi gingo ned i vattnet. Hvem som helst
kan se ön, och de ha förstätt, att blekansiktena stigit i
vattnet för att simma dit.»

I detsamma kraxade en kråka, och Tom upphörde
att tala för att lyssna. Men då det strax blef tyst, fort-
for han:

»Sioux veta mycket väl, att vi befinna oss här på
ön, men de vilja ej förråda sin närvaro och ligga nu
därborta i buskarna.»

»Men det antagandet är väl bra vågadt», afbröt
Wolter. »Hvad skulle det vara för nytta med att vi
äro här och sioux därborta? På hvad vänta vi och
hvad vänta de på?»

»De ha lagt sig i bakhåll för att insöfva oss i sä-
kerhet. De vänta bara på att vi skola simma tillbaka!»

»Tag inte illa upp, Tom, men jag kan ej tro som
du; det synes mig allt för osannolikt,» invände Wolter
och reste sig upp med bössan i handen.

I detta ögonblick hördes kråkan ånyo, och nu be-
svarades hennes skri från ett annat håll.

Tom hade krupit ända ned till öns strand för att
lyssna. Då kråkan ej längre hördes, sade han till kam-
raterna:

»Då
dig ned,
»Hva
gång, me
Tom
het på ar
under all
att ta bli
»Nu
han. »D
läten I h
»Det
ning!» sa
tanken, a
ändå, att e
»Vore
karna ve
bevisa hu
ty de ha
är ju tän
vi fortsatt
»Hvar
inföll Wo
kerhet.»
»Myck
råde, som
nog ha h
för ej and
»Tom,
dianerna l
än denna
Tom f
»Må s
det likgiltig

»Där har ni nu bekräftelsen på hvad jag sagt. Lägg dig ned, Will!»

»Hvarför det?» frågade Wolter och Hübner på en gång, men följde likväl uppmaningen.

Tom svarade ej, utan riktade hela sin uppmärksamhet på andra stranden. Först efter en lång stund, hvarunder allt varit dödstyst, reste han sig upp, dock utan att ta blicken från den misstänkta platsen.

»Nu är jag fullkomligt säker på min sak», började han. »Därborta lura de skurkarna på oss. De kråkläten I hört, voro signaler.»

»Det säger du bara för att få oss öfver på din mening!» sade Wolter, som ej kunde förlika sig med den tanken, att sioux voro honom i hälarerna. »Jag tycker ändå, att ett kråkskri kan betraktas som ganska ofarligt.»

»Vore det icke för att jag ej vill låta de röda skurkarna veta, att vi ännu äro kvar på ön, så skulle jag bevisa hur noga vi bevakas. Men jag måste låta bli, ty de ha ännu ej full visshet om att vi äro här. Det är ju tänkbart, att vi begagnat ön som skydd, medan vi fortsatt på andra stranden.»

»Hvarför ha vi egentligen inte också gjort det?» inföll Wolter. »Då hade vi kanske varit i full säkerhet.»

»Mycket mindre än nu, ty vi befinna oss på ett område, som genomströfvas af alla indianstammar, och ofta nog ha här stått blodiga strider bland dem. Dessutom för ej andra stranden till vårt mål.»

»Tom, om ni vet ett medel att få reda på, om indianerna lura på oss, så försök det. Allting är bättre än denna ovisshet,» sade Hübner.

Tom funderade ett ögonblick.

»Må ske då!» sade han. »I grund och botten är det likgiltigt, om dansen börjar något förr eller senare.»

Han utvalde en tämligen lång käpp, afskar den och fäste sedan sin hatt på densamma.

»Gån nu tio eller femton meter åt höger och vänster om mig och passen på hvad som sker därborta på stranden.»

Frits och Will lydde, och sedan de intagit sina platser, gick han själf så nära ett tämligen fristående träd, att han kunde nå detsamma med käppen och den utsträckta armen.

Långsamt och försiktigt sköt nu Tom den på käppen fästa hatten uppåt trädets stam, så att det på långt håll kunde se ut som om en människa klättrade upp i trädet.

Knappt befann sig hatten i jämnhöjd med grenarna på de buskar, som kantade öns stränder, förrän flera skott lossades, och några kulor borrade sig in i trädstammen; en mängd grenar och blad regnade ned öfver flyktingarna.

»Ären I nu ändtligen nöjda och öfvertygade om att jag hade rätt?» sade Tom och lösgjorde hatten från käppen. »Nu skola vi i alla fall se åt hvad vi ha att vänta.»

Han undersökte försiktigt hålen efter kulorna i stammen och sade:

»Det var just det jag trodde.»

»Hvad står nu på, Tom?» frågade Hübner.

»De skurkarna vilja åt våra lif. Nu kan jag förklara kråkskrien. Sioux ha fått hjälp. Sannolikt är hela den trupp, som tog oss till fånga, samlad igen.»

»Du profeterar, så att man kan bli förargad! Vet du det af hålen efter kulorna?» sade Wolter.

»Du, gröngöling, förstår inte hur man i ödemarken måste ge akt på den allra minsta småsak», svarade Tom. »Däruppe äro sex hål, i hvilka kulorna trängt in. Följaktligen måste alltså sex skott ha lossats. Hur

kommer det sig nu, att vi plötsligt öfverhopats med blad och grenar?»

Tom tystnade och betraktade kamraterna, på hvilkas ansikten han kunde läsa tydlig förlägenhet. Efter en kort stund fortfor han:

»Saken är enkel nog. Det är en hel mängd kulor, som ej trängt in i trädstammen utan gått ut genom löfverket. Däraf förstår jag, att det är flera än de sex sioux efter oss. Men det förundrar mig, att de ej träffa några anstalter att komma åt oss!»

Tom riktade åter uppmärksamheten mot stranden. Ingenting rörde sig där, intet tydde på att en bössalva nyss aflossats därifrån.

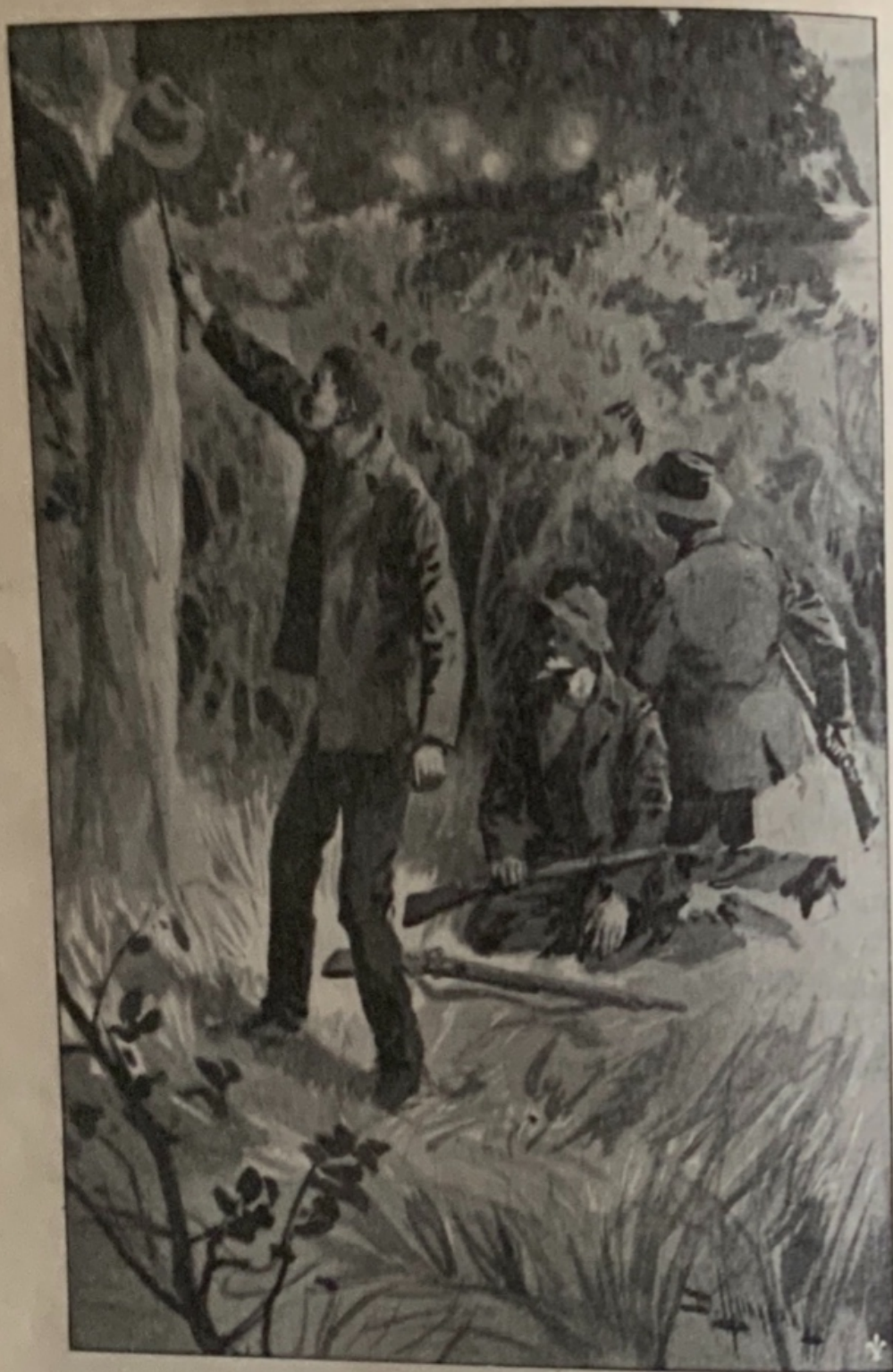
En lång stund lågo de tre hvite bredvid hvarandra på marken, nära öns strand, utan att växla ett ord med hvarandra.

»Det här blir långtrådigt», började Tom slutligen. »Tusan vet hvad de skurkarna kläcka ut! Jag tänker vi få sätta litet fart i dem på ett eller annat sätt. En gång måste det bli ett slut på historien.»

»Du är en orolig sälle, Tom!» inföll Wolter. »Hvad tänker du ta dig till? Vänta, tills det gäller!»

»I dig har verkligen en stor krigshjälte gått förlorad. Om det ginge efter din vilja, skulle vi väl vänta, tills vildarna komma och skära halsen af oss! För öfrigt är nog stunden nu kommen: Jag ser buskarna röra sig sakta. Gån nu till andra ändan af ön och lägg en ned så, att I kunnen hålla utkik på de båda stränderna. Det kan mycket väl hända, att indianerna ämna angripa oss i ryggen. Lagen, att I sen allt utan att själfva bli sedda. Om I fån se bara den minsta prick af dem, så fyren af, men byten plats efter hvarje skott! Framåt nu! Jag stannar här!»

Knappt hade Tom talat ut, förrän ett öronbedöf-

Försiktigt sköt nu Tom den på käppen fästa hatten uppåt
trädets stam. (Se sid. 66.)

vande tjut och åtskilliga skott hördes. Han fick ej längre tid att se sig om efter vännerna, ty just nu erbjöd sig ett präktigt mål att skjuta på. Djärf genom det lugn, som rådde på ön, vågade en ung, kraftig siouxkrigare springa ned i vattnet. En knall — och den djärfve krigaren fördes bort af strömmen.

Ett vildt tjut blef svaret; åter sköto indianerna, men kulorna anställde förödelse endast i trädens grenar.

Nu smällde ett skott från den sida, där Hübner låg, och strax därpå smällde äfven Wolters bössa — ett tecken för Tom, att båda voro på sin post.

Efter några ögonblick upphörde indianerna att skjuta, tjutet tystnade, och på stranden var det åter alldeles lugnt.

Tom fick nu andrum. Han såg sig om efter Wolter.

»Äro de sin kos, Tom? Jag ser ingenting mer där-borta!» sade Wolter, som nu närmat sig.

»Nej, de ha dragit sig tillbaka för att rådslå. Inom kort få vi åter höra deras tjut. Men hvad jag egentligen vill säga . . .»

»Nå, hvad då? Du ser så högtidlig ut! Hvad står på?»

»Hör du, Will! Hvarför släpa vi egentligen med oss den där gröngölingen Hübner? Hvad skola vi med tredje man, då vi dela bytet? Utan honom vore vi nu på ort och ställe och sutto inte i klistret här.»

»Står du honom efter lifvet?»

Tom svarade ej.

»Svara, Tom; jag vill på ögonblicket ha ett svar! Hvad menar du?»

»Lugna dig och hör på! Om vi båda varit allena, skulle vi lättare slagit oss igenom ödemarken än nu på tre man hand. Hade vi varit ensamma den morgonen, då indianerna fångade er, så hade jag aldrig gått ut på

jakt utan dig. I haden ej blifvit tagna, och vi sutte ej nu på den här fördömda ön.»

»Nå, men hvart vill du egentligen komma?»

»Så snart natten är inne, lämna vi båda ön. Jag skall låta Hübner öfvertaga vakten här —»

»Inte ett steg går jag utan honom», svarade Wolter.

Tom behöfde ej svara, ty i detta ögonblick rusade indianerna fram bakom buskarna långt ofvanför ön, och det var för de hvite hög tid att fatta posto.

Indianerna tycktes nu vilja använda ett annat strids-sätt. I all hast hade de förfärdigat en flotte, hvilken de buro lodrätt framför sig, på detta sätt skyddande sig mot fiendernas kulor. Ankomna till stranden, kastade de flotten i vattnet och sprungo upp på densamma. Ungefär tjugo vildar lågo nu utsträckta på flotten och drefvo mot ön.

Då Tom och Wolter, där de lågo med sina bössor, kunde uträtta endast föga, förenade de sig med Hübner, hvilken emellertid underhållit en liflig eld mot fienden. De tre bössorna, som nu fortsatte elden på angriparna, förorsakade väl en och annan skada, och åtskilliga indianer hade redan utandats sin sista suck, men ändå kom farkosten allt närmare ön. Och de hvite kunde redan tydligt urskilja sina angripares ansikten och trodde, att deras sista stund var inne, då en lycklig utgång af en strid uppe på ön vore omöjlig. De stodo tryckta tätt intill hvarandra, laddade helt mekaniskt bössorna och inväntade modigt slutet. Men hvad var detta? Flotten skakade plötsligt, stod så alldeles stilla och började sedan långsamt vända samt drefs af strömmen i en vid båge förbi ön.

Indianerna tjöto vildt, men de tre männen fattades af nytt mod och hopp. Fienderna höllo ej stånd mot de hvites eld, utan hoppade i vattnet och simmade i stor hast mot stranden. Flotten dref vidare utför strömmen.

Öfverlyckliga öfver den oväntade räddningen, då de trott allt vara förloradt, skakade vännerna händer med hvarandra. Tom och Wolter glömde sin tvist.

»Knappast hälften af de röde ha uppnått stranden», sade Tom; »jag tror, att vi få ro tillsvidare.»

»Kanske de ha insett, att vi inte så lätt låta taga oss, och komma säkert ej tillbaka», sade Hübner.

»Det är ej troligt, så hårdnackade och envisa som sioux äro i att utföra en föresats», menade Tom.

»Jag skulle gärna vilja veta, hvad det egentligen var, som dref flotten ur sin riktning», sade Tom.

»Det kan vara en utlöpare från denna ö, öfver hvilken det bara är grundt vatten, kanske ett djupare ligande stycke jord med ett afbrutet träd — hur som helst har det i alla fall blifvit vår räddning. Jag tänker vi hvila nu först en smula, ty vi behöfva fulla krafter, vare sig till ny strid eller ny marsch.»

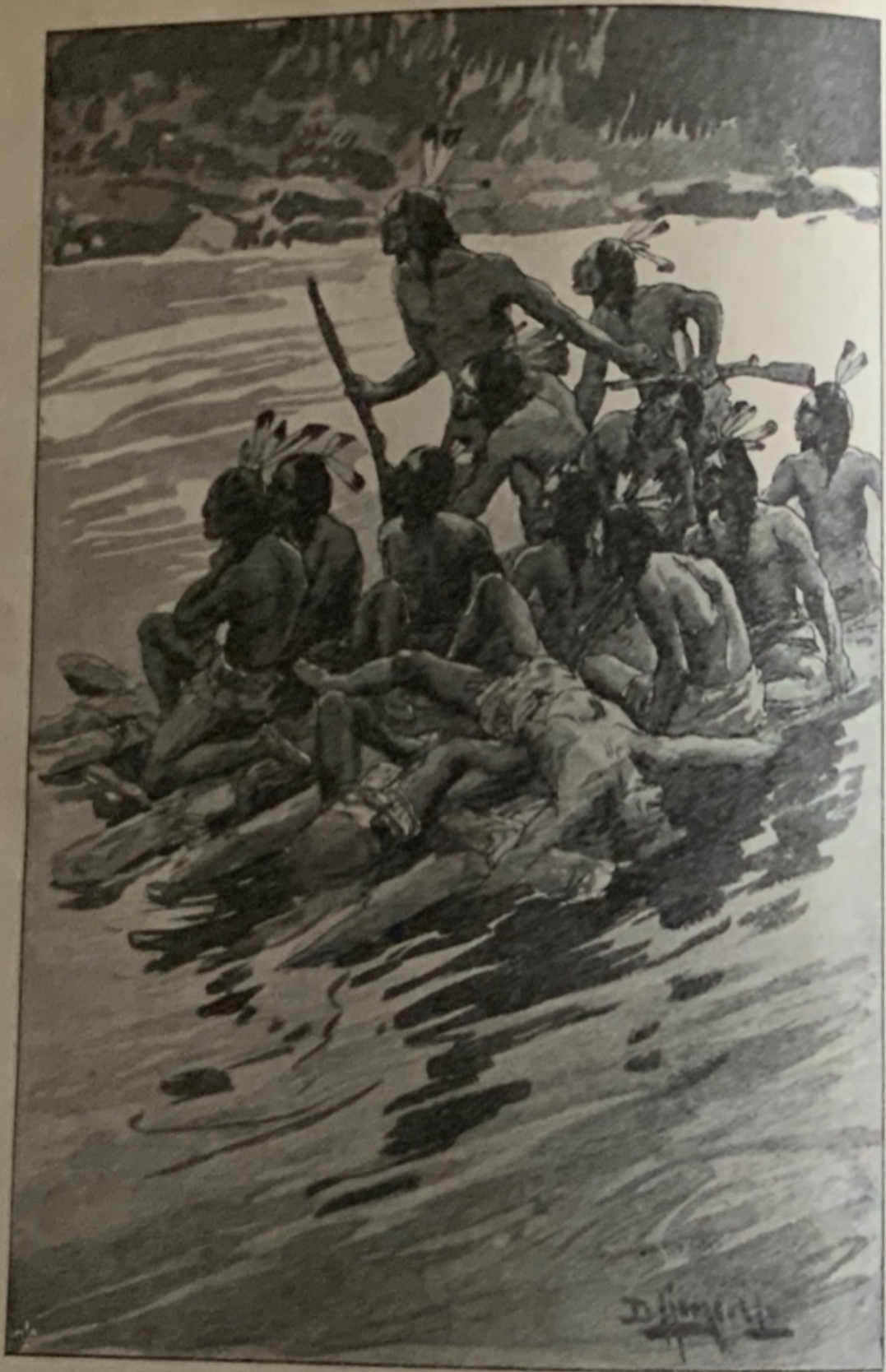
Resten af frukterna förtärdes, och då intet nytt angrepp var att vänta under de närmaste timmarna, gjorde de sig så bekvämt som möjligt och somnade.

Det mörknade redan, när Wolter vaknade och väckte de andra.

»Hvad skola vi nu ta oss till? Vi kunna säkert vänta ett nytt angrepp till natten, om vi stanna här», sade Wolter.

»Det tror jag också», svarade Tom, »men vi kunna ej ännu lämna ön. Jag vill bli hängd, om de ej hålla utkik på oss därbortifrån. De skulle genast upptäcka oss, om vi gåfve oss af ut i vattnet, och på något annat sätt kunna vi ju ej komma härifrån.»

»Det är inte sagdt», sade Wolter. »Det är ju redan mörkt, och om vi nu stiga i bakom ön, så är det alldeles otänkbart, att de kunna se våra hufvud ofvan vattnet.»

Flotten drefs af strømmen i en vid bølge förbi ön. (Se sid. 70.)

»Det går inte, Will; det är säkert ej riktigt helt på andra stranden heller. Om sioux ha ämnat göra ett nytt angrepp — och det betviflar jag inte — då komma de i mörkret från båda sidorna. För öfrigt få vi ej väta ned kulor och krut; vi måste tillsvidare stanna här.»

»Då skola vi åtminstone begagna tiden och bevaka ön så väl, att vi äro skyddade mot ett plötsligt öfverfall. Håll ögonen på denna sida! Jag går dit bort och observerar den andra.»

Will gick, och Tom och Hübner gingo bredvid hvarandra vid stranden. Djupa skuggor lägrade sig, och inom kort omgäfvos de af ett ogenomträngligt mörker.

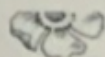
Plötsligt stannade båda och lyssnade. De hörde ett sakta skvalp af vatten från den sida, där Wolter hade sin plats. Det var snart tyst igen, och de stodo just i begrepp att gå vidare, då ett gällt skrik hördes från Wolter. Hübner fattade bössan och ville skynda till hjälp, men tvingades af Tom att stanna.

»Bort, Tom, vildarna!» ropade nu Wolter, och därpå hördes ett doft, tungt slag och en kort jämmer.

»Han står ej att rädda. Hvarför skulle vi våga lifvet, som vi nu kanske kunna rädda?» hviskade Tom.

De hörde nu hur sioux sökte efter dem och skyndade sig att sakta och försiktigt stiga ned i vattnet.

Hübner dref redan bort med strömmen, och Tom stod just i begrepp att lämna stranden, när en indian rusade fram och klöf Toms hjässa med sin tomahawk. Toms blödande kropp fördes bort af strömmen, och utom sig af fasa simmade Hübner undan, så fort han kunde.

VIII.

Sysselsatt med att laga en trasig jaktväska satt den gamle trappern Burrel i det torftiga rummet i ett mindre blockhus. Esomoftast lyfte han emellertid blicken från arbetet och betraktade uppmärksamt en bädd af mossa och löf i ett hörn af rummet.

Hvad som låg på bädden var ej lätt att upptäcka, alldenstund gubben däröfver utbreddt alla sina förråd af täcken och filter. Burrel hade arbetat en god stund, då plötsligt en svag röst ropade honom. Han lade bort arbetet och skyndade till bädden med en liflighet, som man ej skulle tilltrott hans ålder och hans böjda hållning, kastade af täckena och böjde sig ned öfver den sjuke.

»Nå, kära vän, hur mår ni?» frågade han, då han såg, att hans skyddsling öppnat ögonen.

»Hvar äro mina kamrater? Hvar är jag?» frågade Hübner. Läsaren har nog förstätt, att den sjuke var han.

»Ni är i en gammal trappers hydda, och jag fröjdar mig åt att ni åter öppnat ögonen; om edra kamrater vet jag ingenting, jag har ej sett dem. Hur känner ni er nu?»

»Jag är mycket matt, det är som bly i alla mina lemmar», svarade Hübner och slöt ögonen.

»Somna ej igen, ni måste nu tänka på att stärka er, så att ni får några krafter.»

Han framtog tallrikar och fat, skar några skifvor kött och bröd och bjöd Hübner. Denne lät sig väl smaka, tog äfven mot en flaska brännvin, som Burrel räckte honom, och drack flera dugtiga klunkar. Sedan han blifvit mätt, lade han sig åter ned på bädden och var inom några minuter insomnad.

Hübner sof hela dagen och följande natt; då segrade hans starka natur, och han orkade resa sig upp. Stödd af Burrel, kunde han lämna hyddan och gå en bit i det fria, där han med stort välbehag insöp den friska luften. Men efter en kort stund måste han sätta sig ned för att hvila.

»Jag har er att tacka för mitt lif», sade Hübner till Burrel, »utan er låge jag säkert på bäckens botten.»

»Tacka ej mig, unge vän», svarade gubben, »jag är däremot tacksam mot Honom däruppe, som lät mig finna er. Vill ni nu göra mig en glädje, så berätta för mig er historia.»

Hübner villfor gärna hans begäran och berättade om hemmet, om resan, om Newyork och hur han kommit in i ödemarken. Vidare talade han om striderna med vildarna, hans och Wolters tillfångatagande och befrielse genom Tom. Slutligen beskref han den senaste flykten, sioux' sista öfverfall och de båda kamraternas död.

Då han tystnade, satt Burrel en lång stund försänkt i tankar. Slutligen sade han:

»Nu skall ni få höra fortsättningen på edra äfventyr, som bara jag kan gifva er, ty från det ögonblick, då ni förlorade medvetandet och dref omkring på vattnet,

vet ni ju intet. — Om ni reser er upp och ser ut mellan träden, så ser ni där en sjö glänsa. I densamma utmynnar den bäck ni talat om. Morgonen efter den natt, som beröfvade er edra kamrater, förde mig min väg till sjön där, och jag fann er liggande vid stranden, där ni fastnat i en buske med underkroppen i vattnet. Jag märkte snart, att lifvet ej flytt, men hjälpen kom i yttersta minuten. Jag lyfte er upp och släpade er hit och är nu glad åt att ni är på benen igen.»

Hübner räckte den gamle handen och ville ånyo tacka honom, men Burrel afböjde hans tacksägelser och uppmanade honom att nu återvända till hyddan, emedan ett för långt uppehåll i det fria ej skulle bekomma honom väl. Sedan de båda männen hade stärkt sig med mat och dryck, uppmanade gubben Hübner att åter lägga sig, och han följde lydigt gubbens ordinationer. Först mot aftonen vaknade han, och gubben tillät honom då att ånyo njuta af den friska luften utomhus. En stund sutto båda utan att växla ett ord, bredvid hvarandra; slutligen började Burrel:

»Jag har hela dagen tänkt på er berättelse, och det tycks mig, som om ni af lättsinne beträdt en farlig stråt och räddats endast af ett synnerligen gunstigt öde. Ni vet, att ni förtjänat straff genom att desertera från skeppet. Men ni har också varit i en mördares sällskap — ty blott genom mord kan han ha kommit i besittning af hemligheten. Hans dåliga karaktär tycks dock ej ha haft något djupare inflytande öfver er, det kan jag se på ert ansikte, men — guldets har bringat mången på fall. Hvem vet, hur allt kunde ha blifvit, om I tre verkligen funnit guldlagret.»

Hübner lät gubben tala och sade sedan:

»Jag inser visserligen, att jag felat, och jag skall böta därför, när jag bara först fått återse mina kära i

Jag fann er liggande vid stranden. (Se sid. 76.)

På farlig stråt

hemlandet. Jag längtar utesägligt efter dem, och äfven de förtäras sannolikt af längtan att träffa mig.»

Gubben suckade tungt. Då Hübner frågande såg på honom, sade han:

»Då har jag ej mer någon förhoppning om att få min önskan uppfylld; eftersom ni af hela er själ hänger fast vid fäderneslandet, vill jag ej vara påträngande. Jag har lefvat här i många år och ända till förra sommaren tillsammans med min son. Men dakotaindianerna dödade honom för mig. Ni är vid hans ålder, och jag tänkte, att jag skulle få en son i er. Jag förstår nu, att det ej går för sig, och att jag får allena tillbringa mina återstående dagar, som väl äro räknade.»

Då Hübner ingenting svarade, uppmanade gubben honom att gå till hvila. Hübner kunde denna natt sofva endast helt obetydligt och märkte också, att hans vänlige räddare oroligt kastade sig fram och tillbaka på bädden. Då han nu kände sig stark nog att tillryggalägga en lång väg, beslöt han att redan nästa dag anträda hemresan för att ej i onödan förlänga skilsmässan.

Tidigt på morgonen reste han sig sakta för att ej väcka gubben, som ännu sof. Men denne hörde Hübner röra sig och var snart på benen. Med få ord omtalade Hübner sitt beslut för honom.

»Det blir ingenting af, min vän. Jag skulle aldrig förlåta mig, om jag läte er gå ensam; ni är hvarken nog stark eller nog erfaren för att kunna möta alla de faror, som lura i ödemarken. Om ni vill gå — och det är nog det bästa — så skall jag följa er, tills ni kommer till civiliserade trakter.»

Rustad till uppbrott, stod Hübner snart framför blockhusets dörr för att vänta på gubben, som sysslade

inomhus. Slutligen kom han ut och lämnade Hübner en bössa jämte ammunition, sägande:

»Era vapen ha gått förlorade; tag dessa som ett minne af mig. Min son har ägt dem och skött dem med ära. Jag vet, att de också hos er komma i goda händer.»

Hübner ville tacka, men gubben afbröt honom:

»För guldets skull har ni kommit hit, och med tomma händer måste ni återvända hem. Men se här! Jag ger er några sådana guldkorn, som fört er ut på er farliga stråt. Ni kan ha mer användning för dem än jag, som kommer att sluta mitt lif i ödemarken.»

Utan att afvakta ett svar vände sig Burrel om och begaf sig på väg så fort, att Hübner hade svårt att hinna med.

Lycklig och välbehållen uppnådde Hübner hemmet. Hans första besök gällde naturligtvis mor och styser, och läsaren kan föreställa sig deras glädje. Men redan dagen efter hemkomsten hade Hübner en plikt att fullgöra: han inställde sig för domstol och anmälde sig till straff för sin desertering. Hur förvånad blef han ej, då han kort därpå på sin redares kontor fick höra, att ej han, utan endast Wolter deserterat. Han, Hübner, hade ej tagit hyra som matros, utan hade på Wolters enträgna bön fått fri öfverfart till Newyork med villkor att under öfverfarten göra skeppstjänst. Detta hade han gjort och därmed varit entledigad ur tjänsten. Med hjärtat öfverfullt af glädje skyndade Hübner hem för att lugna de sina, hvilka väntade i stor ångest.

Några få dagars hvila unnade han sig och började sedan genast söka efter arbete. Det guld, som Burrel så frikostigt skänkt honom, sålde han i Hamburg, och hvad han fick var tillräckligt för att grundlägga en affär, som tillförsäkrade honom och hans anhöriga en sorgfri existens.

På BOKFÖRLAGET SVITHIODS FÖRLAG, STOCKHOLM,

ÄRO NEDANSTÄENDE

INDIANHISTORIER

UTGIFNA:

<i>I fångenskap hos indianer</i>	af Carl Cassau.
<i>På krigsstigen</i>	" E. Graef.
<i>Prärifluxen</i>	" Ludvig Anders.
<i>Svarte Bison</i>	" H. van Balen.
<i>På frölig stråt</i>	" E. Graef.
<i>Förföljda af indianer</i>	" L. A. Western.
<i>Texas Ros</i>	" L. W. Graepp.
<i>Prärijägarna</i>	" Ludv. Anders.
<i>I ödemarken</i>	" E. v. Barfus.
<i>Den hvita indianbruden</i>	" Otto Brüchig.
<i>Trapperns hemlighet</i>	" Otto Brüchig.
<i>Skinstrumpans död</i>	" Emil Richter.
<i>Vilda vestern</i>	" Ludv. Anders.
<i>Guldets förbannelse</i>	" Otto Brüchig.
<i>Vildrosen</i>	" Kristofer Janson.
<i>Öknens barbarer</i>	" Otto Brüchig.
<i>Nybyggarna</i>	" E. Graef.
<i>Watawa</i>	" E. v. Barfus.
<i>Indianagentens döttrar</i>	" Carl Cassau.
<i>Samohaha och siouxkriget</i>	" Carl Cassau.
<i>Indianhöfdingens hofmålare</i>	" Ludv. Anders.

Pris för hvarje arbete

~ I krona 25 öre. ~

